

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (nagytanács)

2022. július 27.*

[A 2022. október 14-i végzéssel kijavított szöveg]

„Közös kül- és biztonságpolitika – Az ukrajnai helyzetet destabilizáló orosz intézkedések miatt hozott korlátozó intézkedések – Bizonyos médiaorgánumok által biztosított tartalmak vonatkozásában a sugárzás ideiglenes tilalma és a műsorszolgáltatási engedélyek felfüggesztése – A korlátozó intézkedések hatálya alá tartozó szervezetek jegyzékére való felvétel – A Tanács hatásköre – Védelemhez való jog – Meghallgatáshoz való jog – A véleménynyilvánítás és a tájékozódás szabadsága – Arányosság – A vállalkozás szabadsága – Az állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalma”

A T-125/22. sz. ügyben,

az **RT France** (székhelye: Boulogne-Billancourt [Franciaország], képviselik: E. Piwnica és M. Nguyen Chanh ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselek: S. Lejeune, R. Meyer és S. Emmerechts, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatják:

a **Belga Királyság** (képviselek: C. Pochet, M. Van Regemorter és L. Van den Broeck, meghatalmazotti minőségben),

az **Észt Köztársaság** (képviselek: N. Grünberg és M. Kriisa, meghatalmazotti minőségben),

a **Francia Köztársaság** (képviselek: A.-L. Desjonquères, J.-L. Carré, W. Zmamta és T. Stéhelin, meghatalmazotti minőségben),

a **Lett Köztársaság** (képviselek: K. Pommere, J. Davidoviča, I. Hūna, D. Ciemiņa és V. Borodiņeca, meghatalmazotti minőségben),

[A 2022. október 14-i végzéssel kijavítva] a **Litván Köztársaság** (képviselek: K. Dieninis és V. Kazlauskaitė-Švenčionienė, meghatalmazotti minőségben),

* Az eljárás nyelve: francia.

a **Lengyel Köztársaság** (képviselik: B. Majczyna és A. Miłkowska, meghatalmazotti minőségben),

az **Európai Bizottság** (képviselik: D. Calleja Crespo, V. Di Bucci, J.-F. Brakeland és M. Carpus Carcea, meghatalmazotti minőségben),

az **Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője** (képviselik: F. Hoffmeister, Havas L. és M. A. De Almeida Veiga, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó felek,

A TÖRVÉNYSZÉK (nagytanács),

tagjai: S. Papasavvas elnök, H. Kanninen, V. Tomljenović, S. Gervasoni, D. Spielmann, S. Frimodt Nielsen, J. Schwarcz, E. Buttigieg, U. Öberg, R. Mastroianni (előadó), M. Brkan, I. Gâlea, I. Dimitrakopoulos, D. Kukovec és S. Kingston bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2022. június 10-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 A felperes, az RT France az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott keresetével az ukrajnai helyzetet destabilizáló orosz intézkedések miatt hozott korlátozó intézkedésekről szóló 2014/512/KKBP határozat módosításáról szóló, 2022. március 1-jei (KKBP) 2022/351 tanácsi határozatnak (HL 2022. L 65., 5. o.; a továbbiakban: megtámadott határozat), valamint az ukrajnai helyzetet destabilizáló orosz intézkedések miatt hozott korlátozó intézkedésekről szóló 833/2014/EU rendelet módosításáról szóló, 2022. március 1-jei (EU) 2022/350 tanácsi rendeletnek (HL 2022. L 65., 1. o.; a továbbiakban: megtámadott rendelet) (a továbbiakban együttesen: megtámadott jogi aktusok) a rá vonatkozó részükben történő megsemmisítését kéri.

A jogvita előzményei

- 2 A felperes Franciaországban letelepedett, egyszemélyes egyszerűsített részvénytársaság, amely tematikus csatornák szerkesztésével foglalkozik. A felperes alaptőkéje teljes mértékben az oroszországi föderációbeli, tőkével nem rendelkező önálló nonprofit egyesület, a moszkvai (Oroszország) székhelyű ANO „TV Novosti” egyesület (a továbbiakban: TV Novosti) tulajdonában áll, amely egyesületet szinte teljes egészében az orosz állam költségvetéséből finanszírozzák.
- 3 2015. szeptember 2-án a felperes megállapodást kötött a Conseil supérieur de l’audiovisuelle (legfelsőbb audiovizuális tanács, CSA, Franciaország) – jelenleg Autorité de régulation de la communication audiovisuelle et numérique (audiovizuális és digitális hírközlési szabályozó hatóság, Arcom, Franciaország) – az RT France elnevezésű, nem földfelszíni televíziós szolgáltatás sugárzásáról. Az RT France 2017 óta működik Franciaországban, tartalmát pedig műholdakon vagy az interneten keresztül valamennyi francia nyelvű országban is közvetítik.

- 4 2014 márciusában az Oroszországi Föderáció jogellenesen annektálta a Krími Autonóm Köztársaságot, valamint Szevasztopol városát, és azóta folyamatosan destabilizáló tevékenységet folytat Ukrajna keleti részén. Válaszul az Európai Unió az Oroszországi Föderáció intézkedései miatt hozott korlátozó intézkedéseket, az Ukrajna területi integritását, szuverenitását és függetlenségét aláásó vagy fenyegető intézkedések miatti korlátozó intézkedéseket, valamint a Krími Autonóm Köztársaságnak és Szevasztopol városának az Oroszországi Föderáció általi jogellenes annektálására válaszul hozott korlátozó intézkedéseket vezetett be.
- 5 2021 tavaszától feszültté vált az orosz–ukrán határon fennálló helyzet, mivel az Oroszországi Föderáció jelentős fegyveres erőket vezényelt az Ukrajnával közös határa közelébe.
- 6 2021. június 24-i és 25-i következtetéseiben az Európai Tanács felszólította az Oroszországi Föderációt, hogy teljes mértékben vállalja felelősségét a „minszki megállapodások” teljes körű végrehajtásának biztosításáért, ami az uniós álláspont érdemi megváltoztatásának alapfeltétele. Hangsúlyozta, hogy az Uniónak és tagállamainak „határozott és koordinált választ kell adniuk [az Oroszországi Föderáció] bármilyen további rosszindulatú, jogellenes és bomlasztó tevékenységére, teljes mértékben kihasználva az [Európai Unió] rendelkezésére álló valamennyi eszközt és biztosítva a partnerekkel való koordinációt”. Ennek érdekében az Európai Tanács arra is felkérte az Európai Bizottságot és az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjét (a továbbiakban: főképviselő), hogy terjesszenek elő további korlátozó intézkedésekre, köztük gazdasági szankciókra vonatkozó opciókat.
- 7 A 2021. december 16-i ülésen elfogadott következtetéseiben az Európai Tanács hangsúlyozta, hogy az Oroszországi Föderációnak sürgősen enyhítenie kell az amiatt kialakult feszültségeket, hogy növelte katonai jelenlétét az Ukrajnával közös határ mentén. Az Európai Tanács újlag megerősítette, hogy teljes mértékben támogatja Ukrajna szuverenitását és területi integritását. Az Európai Tanács, miközben szorgalmazta, hogy diplomáciai erőfeszítések történjenek, jelezte, hogy az Ukrajnával szembeni minden további katonai agresszióknak komoly következményei és súlyos ára lesz, ideértve a partnerekkel egyeztetett korlátozó intézkedéseket is.
- 8 Az Európai Unió Tanácsa 2022. január 24-én olyan következtetéseket hagyott jóvá, amelyekben elítélte az Oroszországi Föderáció Ukrajnával szembeni folytatódó agresszív cselekményeit és fenyegetéseit, továbbá felszólította az Oroszországi Föderációt a deeszkalációra, a nemzetközi jog tiszteletben tartására, és arra, hogy a kialakított nemzetközi mechanizmusokon keresztül konstruktívan vegyen részt a párbeszédben. Emlékeztetve az Európai Tanács 2021. december 16-i következtetéseire, a Tanács újlag megerősítette, hogy minden további katonai agresszióknak komoly következményei és súlyos ára lesz, többek között az ágazati és egyedi korlátozó intézkedések széles köre révén, amelyek elfogadására a partnerekkel koordinálva fog sor kerülni.
- 9 A Gosudarstvennaya Duma Federal'nogo Sobrania Rossiskoï Federatsii (az Oroszországi Föderáció szövetségi gyűlésének állami dumája) 2022. február 15-én megszavazta egy olyan határozat megküldését, amelyben felkéri Vlagyimir Putyin elnököt, hogy ismerje el független államokként Kelet-Ukrajnának a szeparatisták által követelt részeit.
- 10 Az Oroszországi Föderáció elnöke 2022. február 21-én rendeletet írt alá, amelyben elismerte az önmagát kikiáltó „Donyecki Népköztársaság” és „Luhanszki Népköztársaság” függetlenségét és szuverenitását, és elrendelte az orosz fegyveres erők behatolását e területekre.

- 11 2022. február 22-én a főképviselő nyilatkozatot adott ki az Unió nevében, amelyben elítélte ezeket a cselekményeket, mivel azok súlyosan sértik a nemzetközi jogot. A főképviselő bejelentette, hogy az Unió további korlátozó intézkedések sürgős elfogadásával fog reagálni az Oroszországi Föderáció ezen legutóbbi jogsértéseire.
- 12 2022. február 23-án a Tanács elfogadta a korlátozó intézkedések első sorozatát. Ezek először is a nem kormányzati ellenőrzés alatt álló Donyeck és Luhanszk régióval való gazdasági kapcsolatokra alkalmazandó korlátozásokra vonatkoztak, másodsor a tőkepiachoz való hozzáféréssel kapcsolatos korlátozásokra, különösen az Oroszországi Föderáció, annak kormánya és központi bankja finanszírozásának megtiltása révén, harmadszor pedig a kormánytagok, bankok, üzletemberek, tábornokok, valamint az Oroszországi Föderáció szövetségi gyűlése állami dumája 336 tagjának a korlátozó intézkedések hatálya alá tartozó személyek és szervezetek jegyzékébe történő felvételére.
- 13 Az Oroszországi Föderáció elnöke 2022. február 24-én Ukrajnában folytatandó katonai műveletet jelentett be, és az orosz fegyveres erők ugyanezen a napon az ország több pontján támadást indítottak Ukrajna ellen.
- 14 Ugyanezen a napon a főképviselő az Unió nevében tett nyilatkozatában elítélte az Oroszországi Föderáció fegyveres erői által „provokáció nélkül indított”, Ukrajnába irányuló „inváziót”, és jelezte, hogy az uniós válaszlépés mind ágazati, mind egyedi korlátozó intézkedéseket magában fog foglalni. Az ugyanezen a napon tartott rendkívüli ülésén elfogadott következtetéseiben az Európai Tanács a lehető leghatározottabban elítélte ezt a „provokáció nélkül indított, indokolatlan [...] agressziót” és jelezte, hogy jogellenes katonai lépéseivel, amelyekért felelni fog, az Oroszországi Föderáció súlyosan megsérti a nemzetközi jogot és az ENSZ Alapokmányában foglalt elveket, valamint alássa az európai és globális biztonságot és stabilitást. Az Európai Tanács többek között felszólította az Oroszországi Föderációt, hogy hagyjon fel dezinformációs kampányával, valamint több ágazatot érintő további korlátozó intézkedésekről állapodott meg, amelyek mélyreható erejű, komoly következményekkel sújtják majd az Oroszországi Föderációt.
- 15 2022. február 25-én az Európa Tanács Miniszteri Bizottsága úgy határozott, hogy az Európa Tanács 1949. május 5-én Londonban aláírt alapszabálya 8. cikkének megfelelően felfüggeszti az Oroszországi Föderációnak az Európa Tanácson belüli képviseleti jogát, és e határozatnak azonnali hatályt biztosított az Oroszországi Föderációnak a Miniszteri Bizottságon és az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlésén belüli képviseleti jogát illetően.
- 16 Ugyanezen a napon tett nyilatkozatában a Nemzetközi Büntetőbíróság ügyésze az Ukrajna területén háborúban álló valamennyi felet emlékeztette arra, hogy az említett bíróság joghatóságát elismerő, 2015. szeptember 8-án letétbe helyezett nyilatkozat értelmében joghatósággal rendelkezik az Ukrajna területén 2014. február 20. óta elkövetett népirtással, emberiség elleni bűncselekményekkel és háborús bűncselekményekkel kapcsolatos vizsgálat lefolytatására.
- 17 A Tanács ugyanezen a napon elfogadta a korlátozó intézkedések második sorozatát. Először is az Ukrajna területi integritásának megsértésében érintett politikusokra és üzletemberekre vonatkozó egyedi intézkedéseket hozott meg. Másodsor a pénzügyi, védelmi és energetikai területre, valamint a légi közlekedési ágazatra és az úriparra vonatkozó korlátozó intézkedések elfogadására került sor. Harmadsor olyan intézkedésekről volt szó, amelyekkel felfüggesztették az Oroszországi Föderáció rövid távú tartózkodásra jogosító vízumot kérelmező állampolgárainak egyes kategóriái számára könnyítéseket előíró megállapodás egyes rendelkezéseinek alkalmazását.

- 18 2022. február 28-án a Nemzetközi Büntetőbíróság ügyésze bejelentette arra vonatkozó döntését, hogy – a hivatala által egy előzetes vizsgálat alapján levont következtetések alapján – kérni fogja az ukrajnai helyzetre vonatkozó nyomozás megindításának engedélyezését, mivel úgy ítélte meg, hogy okkal feltételezhető, hogy Ukrajnában az előzetes vizsgálat során már figyelembe vett események keretében valóban elkövettek állítólagos háborús bűncselekményeket és emberiség elleni bűncselekményeket.
- 19 A Tanács 2022. február 28. és március 1-je között elfogadta a korlátozó intézkedések harmadik sorozatát. Egyedi és gazdasági intézkedésekről volt szó, amelyek többek között az uniós légtér orosz repülőgépek előtti lezárására, a SWIFT pénzügyi üzenetküldő rendszerre és az orosz központi bank forrásaira vonatkoztak.
- 20 2022. március 1-jén az Európai Parlament az Ukrajna elleni orosz agresszióról szóló állásfoglalást fogadott el (2022/2564(RSP)), amelyben többek között a lehető leghatározottabban elítélte az Oroszországi Föderáció Ukrajna elleni „jogellenes, provokáció nélküli és indokolatlan katonai agresszióját” és invázióját; követelte, hogy az Oroszországi Föderáció haladéktalanul szüntessen be minden katonai tevékenységet Ukrajnában, feltétel nélkül vonjon ki minden katonai és félkatonai erőt és katonai felszerelést Ukrajna teljes nemzetközileg elismert területéről, és teljes mértékben tartsa tiszteletben Ukrajna nemzetközileg elismert határain belüli területi integritását, szuverenitását és függetlenségét; hangsúlyozta, hogy a katonai agresszió és invázió a nemzetközi jog súlyos megsértésének minősül, és szorgalmazta a szankciók hatályának kiterjesztését, és azt, hogy a szankciók az orosz gazdaság és ipari bázis, különösen a katonai-ipari komplexum, és ezáltal az Oroszországi Föderáció azon képességének stratégiai gyengítését célozzák, hogy a jövőben veszélyeztesse a nemzetközi biztonságot. Az említett állásfoglalás 31. pontjában a Parlament elítélte továbbá, hogy az orosz hatóságok, az állami média és a mások nevében eljáró személyek becsmérítő tartalmakkal és az EU-val, az Észak-atlanti Szerződés Szervezetével (NATO) és Ukrajnával kapcsolatos hamis narratívákkal információs hadviselést folytatnak a megosztottság kialakítása érdekében, azzal a céllal, hogy ürügyet szolgáltatassanak az orosz „atrocitások” eltagadására, és ezért felszólította az összes tagállamot, hogy haladéktalanul függesszék fel az összes orosz állami médiacsatorna sugárzási engedélyét, beleértve a továbbkövetéseket is.
- 21 Ebben az összefüggésben 2022. március 1-jén a Tanács az EUSZ 29. cikk alapján elfogadta a megtámadott határozatot és az EUMSZ 215. cikk alapján a megtámadott rendeletet abból a célból, hogy megtiltsa az Ukrajnával szembeni katonai agressziójának támogatása érdekében az Oroszországi Föderáció által folytatott, az Unióban és a szomszédos országokban a civil társadalmat célzó folyamatos és összehangolt propagandatevékenységet, amelyet az Oroszországi Föderáció vezetésének állandó közvetlen vagy közvetett ellenőrzése alatt álló bizonyos médiaorgánumokon keresztül folytatnak, mivel az ilyen tevékenységek fenyegetést jelentenek az Unió közrendjére és biztonságára nézve.
- 22 A megtámadott jogi aktusok (1)–(11) preambulumbekkezdése ismerteti az azokban előírt korlátozó intézkedések (a továbbiakban: szóban forgó korlátozó intézkedések) elfogadását megelőző körülményeket. Közlelebbről, a megtámadott határozat (5)–(11) preambulumbekkezdésének szövege a következő:
- „(5) A Tanács a 2021. május 10-i következtetéseiben hangsúlyozta, hogy tovább kell erősíteni az Unió és a tagállamok rezilienciáját, valamint a hibrid fenyegetésekkel, többek között a dezinformációval szembeni fellépésre való képességüket, biztosítva a hibrid fenyegetésekkel szembeni fellépést szolgáló meglévő és lehetséges új eszközök uniós és

tagállami szintű összehangolt és integrált alkalmazását, valamint a hibrid fenyegetések területén – ezen belül többek között a külföldi beavatkozással és a befolyásoló műveletekkel szemben – alkalmazható lehetséges válaszingedményeket, amelyek magukban foglalhatnak megelőző intézkedéseket, valamint az ellenséges állami és nem állami szereplők költségekkel való megterhelését.

- (6) Az Oroszországi Föderáció a vele szomszédos országok, valamint az Unió és tagállamai destabilizálását célzó stratégiájának megerősítése érdekében a média manipulálására és a tények elferdítésére irányuló szisztematikus nemzetközi kampányt folytat. Így különösen, a propaganda ismételt és következetesen európai politikai pártokat vett célba, különösen választási időszakokban, továbbá célba veszi a civil társadalmat, a menedékkérőket, az orosz etnikai kisebbségeket, nemi kisebbségeket, valamint a demokratikus intézmények működését az Unióban és tagállamaiban.
- (7) Az Ukrajnával szembeni agressziójának igazolása és alátámasztása érdekében az Oroszországi Föderáció az Unióban és a szomszédos országokban a civil társadalmat célzó folyamatos és összehangolt propagandatevékenységeket folytat, súlyosan eltorzítva és manipulálva a tényeket.
- (8) Az említett propagandatevékenységeket több, az Oroszországi Föderáció vezetésének állandó közvetlen vagy közvetett ellenőrzése alatt álló médiaorgánumon keresztül folytatják. Az ilyen tevékenységek jelentős és közvetlen fenyegetést jelentenek az Unió közrendjére és biztonságára nézve.
- (9) Az említett médiaorgánumok lényegesek és kulcsfontosságúak az Ukrajnával szembeni agresszió előmozdításában és támogatásában, valamint a szomszédos országok destabilizálása céljából.
- (10) Tekintve a helyzet súlyosságát, és Oroszországnak az ukrajnai helyzetet destabilizáló intézkedéseire reagálva, szükséges – az Alapjogi Chartában elismert alapvető jogokkal és szabadságokkal, különösen a véleménynyilvánításnak és a tájékozódásnak a Charta 11. cikkében elismert szabadságával összhangban – további korlátozó intézkedéseket bevezetni, hogy sürgősen felfüggeszék az ilyen médiaorgánumoknak az Unióban folytatott vagy az Unióba irányuló műsorszolgáltató tevékenységeit. Ezen intézkedéseket mindaddig fenn kell tartani, amíg véget nem ér az Ukrajnával szembeni agresszió, továbbá amíg az Oroszországi Föderáció és annak kapcsolódó médiaorgánumai fel nem hagynak az Unióval és tagállamaival szembeni propagandatevékenységek folytatásával.
- (11) Az Alapjogi Chartában elismert alapvető jogokkal és szabadságokkal, különösen a Charta 11., 16., illetve 17. cikkében elismert, a véleménynyilvánítás és a tájékozódás szabadságával, a vállalkozás szabadságával, illetve a tulajdonhoz való joggal összhangban, ezen intézkedések nem akadályozzák meg, hogy az említett médiaorgánumok és azok munkatársai a műsorszolgáltatástól eltérő tevékenységeket folytassanak az Unióban, így például kutatást és interjúkészítést. Így különösen, ezen intézkedések nem módosítják az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkében említett jogok, szabadságok és elvek tiszteletben tartására vonatkozó kötelezettséget, ideértve az Alapjogi Chartában és a tagállamok alkotmányaiban foglalt jogokat, szabadságokat és elveket, a saját alkalmazási területükön belül.”

23 A megtámadott határozattal módosított, az ukrajnai helyzetet destabilizáló orosz intézkedések miatt hozott korlátozó intézkedésekről szóló, 2014. július 31-i 2014/512/KKBP tanácsi határozat (HL 2014. L 229., 13. o.) 4 g. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Tilos a gazdasági szereplők számára a IX. mellékletben felsorolt jogi személyek, szervezetek vagy szervek által biztosított bármely tartalom sugárzása, illetve a sugárzás lehetővé tétele, elősegítése vagy a sugárzáshoz egyéb módon történő hozzájárulás, ideértve a bármely módon, így például – akár új, akár előre telepített – kábelen, műholdon, IPTV-n, internetszolgáltatásokon, internetes videomegosztó platformokon vagy alkalmazásokon keresztül történő átvitelt vagy terjesztést.

(2) A IX. mellékletben felsorolt jogi személyekkel, szervezetekkel vagy szervekkel kapcsolatos minden műsorszórási engedélyt, illetve engedélyezési, átviteli és terjesztési megállapodást fel kell függeszteni.”

24 A felperes neve felvételre került a megtámadott határozattal módosított 2014/512 határozat IX. mellékletébe.

25 A megtámadott rendelettel módosított, az ukrajnai helyzetet destabilizáló orosz intézkedések miatt hozott korlátozó intézkedésekről szóló, 2014. július 31-i 833/2014/EU tanácsi rendelet (HL 2014. L 229., 1. o.; helyesbítések: HL 2014. L 246., 59. o.; HL 2022. L 114., 214. o.; HL 2022 L 210., 20. o.) 2f. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Tilos a gazdasági szereplők számára a XV. mellékletben felsorolt jogi személyek, szervezetek vagy szervek által biztosított bármely tartalom sugárzása, illetve a sugárzás lehetővé tétele, elősegítése vagy a sugárzáshoz egyéb módon történő hozzájárulás, ideértve a bármely módon, így például – akár új, akár előre telepített – kábelen, műholdon, IPTV-n, internetszolgáltatásokon, internetes videomegosztó platformokon vagy alkalmazásokon keresztül történő átvitelt vagy terjesztést.

(2) A XV. mellékletben felsorolt jogi személyekkel, szervezetekkel vagy szervekkel kapcsolatos minden műsorszolgáltatási engedélyt, illetve engedélyezési, átviteli és terjesztési megállapodást fel kell függeszteni.”

26 A felperes neve felvételre került a megtámadott rendelettel módosított 833/2014 rendelet XV. mellékletébe.

27 E rendelkezések alapján ideiglenesen az Unió valamennyi országában megtiltásra került a többek között a felperes által biztosított bármely tartalom bármilyen módon történő sugárzása.

28 A 2022. február 25-i (KKBP) 2022/327 tanácsi határozattal (HL 2022. L 48., 1. o.) módosított 2014/512 határozatot a 9. cikke szerint 2022. július 31-ig kell alkalmazni, és folyamatosan felül kell vizsgálni. Ha a Tanács úgy ítéli meg, hogy céljai nem valósultak meg, a határozatot szükség szerint meg kell újítani vagy módosítani kell.

Az eljárás és a felek kérelmei

29 A Törvényszék Hivatalához 2022. március 8-án benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

- 30 A Törvényszék Hivatalához ugyanazon a napon benyújtott külön beadványában a felperes ideiglenes intézkedés iránti kérelmet terjesztett elő. E kérelmet a 2022. március 30-i RT France kontra Tanács végzéssel (T-125/22 R, nem tették közzé, EU:T:2022:199) elutasították azzal az indokkal, hogy a sürgősségre vonatkozó feltétel nem teljesül, és a szóban forgó érdekek mérlegelése a Tanács mellett szól, a költségekről pedig nem határoztak.
- 31 2022. március 22-i határozatával a Törvényszék (ötödik tanács) az eljárási szabályzata 151. cikkének (2) bekezdése alapján a felek meghallgatását követően hivatalból úgy döntött, hogy gyorsított eljárásban határoz.
- 32 A Törvényszék elnökének javaslatára a Törvényszék az eljárási szabályzat 28. cikke alapján úgy határozott, hogy az ügyet a nagytanács elé utalja.
- 33 Mivel a nagytanács három tagja akadályoztatva volt, a Törvényszék elnöke a tanács kiegészítése érdekében három másik bírót jelölt ki.
- 34 2022. május 3-án a Tanács benyújtotta az ellenkérelmet.
- 35 Az eljárási szabályzat 89. cikkének (3) bekezdésében előírt pervezető intézkedések keretében, amelyeket a felperesnek és a Tanácsnak 2022. május 6-án, illetve 18-án kézbesítettek, ez utóbbiak számára az eljárási szabályzat 154. cikkének (3) bekezdése alapján engedélyezték, hogy bizonyos meghatározott pontokra korlátozódó választ és viszonzválaszt nyújtsanak be.
- 36 A felperes 2022. május 16-án nyújtotta be a választ, a Tanács pedig 2022. május 25-én nyújtotta be a viszonzválaszt.
- 37 A Bizottság, a Belga Királyság, a Lengyel Köztársaság, a Francia Köztársaság, az Észt Köztársaság, a főképviselő, a Litván Köztársaság és a Lett Köztársaság a Törvényszék Hivatalához 2022. március 14-én, 18-án és 30-án, valamint április 13-án, május 10-én és 13-án benyújtott beadványaikban kérték, hogy a Tanács kérelmeinek támogatása végett beavatkozassanak a jelen eljárásba. A nagytanács elnöke 2022. május 4-i, 20-i és 24-i határozatával engedélyezte a Bizottság, a Belga Királyság, a Francia Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, az Észt Köztársaság, a Litván Köztársaság és a Lett Köztársaság beavatkozását, 2022. május 11-i végzésével pedig a főképviselő beavatkozását.
- 38 2022. május 25-én az eljárás írásbeli szakasza befejeződött.
- 39 A Törvényszék az eljárási szabályzat 89. cikkének (3) bekezdésében előírt pervezető intézkedések keretében felhívta a feleket, hogy a tárgyaláson válaszoljanak bizonyos hozzájuk intézett kérdésekre.
- 40 Az előadó bíró javaslatára a Törvényszék (nagytanács) úgy határozott, hogy megnyitja az eljárás szóbeli szakaszát, és hivatalból tárgyalást tart.
- 41 A Törvényszék a 2022. június 10-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és az általa feltett szóbeli kérdésekre adott válaszaikat.
- 42 A felperes lényegében azt kéri, hogy a Törvényszék:
- semmisítse meg a megtámadott jogi aktusokat a rá vonatkozó részükben;

- a Tanácsot kötelezze a költségek viselésére.
- 43 A Tanács azt kéri, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el a keresetet;
 - a felperest kötelezze a költségek viselésére.
- 44 A Belga Királyság, az Észt Köztársaság, a Francia Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Bizottság és a főképviselő a tárgyaláson a kereset elutasítását kérte.

A jogkérdésről

- 45 Keresetének alátámasztása érdekében a felperes négy jogalapra hivatkozik, amelyeket a védelemhez való jognak, a véleménynyilvánítás és a tájékozódás szabadságának, a vállalkozás szabadságának és az állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértésére alapít. A második jogalap keretében járulékos jelleggel a Tanácsnak a megtámadott jogi aktusok elfogadására vonatkozó hatáskörét is vitatja. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a sérelmet okozó aktus kibocsátója hatáskörének hiánya imperatív jogalap, amelyet a Törvényszék mindenképpen hivatalból köteles vizsgálni (lásd ebben az értelemben: 2016. december 14-i SV Capital kontra EBH ítélet, C-577/15 P, EU:C:2016:947, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A Törvényszék célszerűnek tartja elsőként azt a kérdést megvizsgálni, hogy a Tanács rendelkezett-e hatáskörrel a megtámadott jogi aktusok elfogadására.

A Tanácsnak a megtámadott jogi aktusok elfogadására vonatkozó hatásköréről

- 46 A felperes lényegében azt állítja, hogy kizárólag a nemzeti szabályozó hatóságok, a jelen esetben az Arcom, léphetnek fel valamely audiovizuális médiaorgánum nem megfelelő szerkesztői tartalom miatt történő szankcionálása érdekében.
- 47 A Tanács, amelyet a Belga Királyság, az Észt Köztársaság, a Francia Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Bizottság és a főképviselő támogat, vitatja a felperes érveit.
- 48 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az EUSZ 3. cikk (5) bekezdése a következőképpen rendelkezik:
- „A világ többi részéhez fűződő kapcsolataiban az Unió védelmezi és érvényre juttatja értékeit és érdekeit, és hozzájárul polgárainak védelméhez. Hozzájárul a békéhez, a biztonsághoz, [...] továbbá a nemzetközi jog szigorú betartásához és fejlesztéséhez, így különösen az Egyesült Nemzetek Alapokmányában foglalt alapelvek tiszteletben tartásához.”
- 49 A megtámadott határozatot illetően meg kell állapítani, hogy az az EUSZ 29. cikkén alapul. E rendelkezés, amely az EU-Szerződés V. címének „A közös kül- és biztonságpolitikára vonatkozó különös rendelkezések” című 2. fejezetében található, felhatalmazza a Tanácsot arra, hogy „határozatokat fogad[jon] el, amelyek meghatározzák, hogy az Unió hogyan viszonyul egy adott földrajzi vagy tematikus természetű kérdéshez”. Az EUSZ 23. cikk szerint az Unió ugyanezen fejezet szerinti nemzetközi szintű fellépése az 1. fejezetben meghatározott elveken alapul, az ott

meghatározott célkitűzések megvalósítására irányul az ugyanezen fejezetben megállapított általános rendelkezésekkel összhangban, ideértve az EUSZ 21. cikk (1) bekezdése szerint a demokráciát, a jogállamiságot, az emberi jogok egyetemes és oszthatatlan voltát, az emberi méltóság tiszteletben tartását, az Egyesült Nemzetek Alapokmányában foglalt elvek és a nemzetközi jog tiszteletben tartását. Az EUSZ 24. cikk (1) bekezdése pontosítja, hogy „[a]z Unió közös kül- és biztonságpolitikára vonatkozó hatásköre a külpolitika minden területére és az Unió biztonságát érintő valamennyi kérdésre kiterjed [...]”

- 50 Az ítélkezési gyakorlat szerint egyrésről az EUSZ 21. cikk, EUSZ 23. cikk, EUSZ 24. cikk (1) bekezdése, EUSZ 25. cikk és EUSZ 28. cikk (1) bekezdésének első albekezdése, és másrésről az EUSZ 29. cikk együttes rendelkezéseiből következően azok a határozatok minősülnek az Unió ez utóbbi cikk szerinti „álláspontjainak”, amelyek először is az EUSZ 24. cikk (1) bekezdésében meghatározott közös kül- és biztonságpolitika körébe illeszkednek, másodsor, amelyek „egy adott földrajzi vagy tematikus természetű kérdésre” vonatkoznak, és harmadsor, amelyek nem rendelkeznek az EUSZ 28. cikk értelmében vett „műveleti fellépések” – vagyis az egy vagy több tagállam által az Unión kívül végzett polgári vagy katonai műveletek – jellegzetességeivel (lásd ebben az értelemben: 2014. február 27-i Ezz és társai kontra Tanács ítélet, T-256/11, EU:T:2014:93, 41. és 46. pont).
- 51 Az „Unió álláspontjának” az EUSZ 29. cikk értelmében vett fogalma így szélesen értelmezhető, ezért – feltéve, hogy a fenti 50. pontban meghatározott feltételeket tiszteletben tartják – az említett cikk alapján nem kizárólag többek között program jellegű aktusok vagy egyszerű szándéknyilatkozatok fogadhatók el, hanem az egyének jogi helyzetét közvetlenül módosító intézkedéseket előíró határozatok is. Ezt egyébként megerősíti az EUMSZ 275. cikk második bekezdésének szövege (2014. február 27-i Ezz és társai kontra Tanács ítélet, T-256/11, EU:T:2014:93, 42. pont).
- 52 A közös kül- és biztonságpolitikának az EUSZ 3. cikk (5) bekezdésében és az EUSZ 21. cikkben, valamint a közös kül- és biztonságpolitikára vonatkozó különös rendelkezésekben, nevezetesen az EUSZ 23. cikkben és az EUSZ 24. cikkben kifejtett céljai és célkitűzései tág körére tekintettel (lásd ebben az értelemben: 2015. március 5-i Ezz és társai kontra Tanács ítélet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, 46. pont) a Tanács széles mozgástérrel rendelkezik az Unió által a közös kül- és biztonságpolitika területén elfogadott korlátozó intézkedések céljának meghatározása során (lásd ebben az értelemben: 2017. március 28-i Rosneft ítélet, C-72/15, EU:C:2017:236, 88. pont). Így nem róható fel a Tanácsnak, hogy úgy ítélte meg, hogy az Oroszországi Föderáció Ukrajnával szembeni agressziója által okozott nemzetközi válsággal szembesülve az Unió határainál fennálló békét érintő súlyos fenyegetésre és a nemzetközi jog megsértésére való reagálás céljára megfelelő intézkedések között szerepelhet a többek között az RT csatornák orosz állami költségvetés által finanszírozott csoportjához (a továbbiakban: RT-csoport) tartozó bizonyos médiaorgánumok tartalmainak sugárzására vonatkozó ideiglenes tilalom, azzal az indokkal, hogy ezek a megtámadott határozat (7) preambulumbekkezdésében említettekhez hasonló tevékenységek révén ezen agressziót támogatják.
- 53 A megtámadott határozat (8) preambulumbekkezdéséből ugyanis kitűnik, hogy a Tanács értékelése szerint az ilyen tevékenységek jelentős és közvetlen fenyegetést jelentenek az Unió közrendjére és biztonságára nézve, ami igazolja az EU-Szerződés V. címének 2. fejezete által számára biztosított hatáskörök keretében történő fellépését.

- 54 E fellépés tehát, amint azt a Tanács a tárgyaláson pontosította, közvetlenül kapcsolódik a közös kül- és biztonságpolitikának az EUSZ 21. cikk (2) bekezdésének a) és c) pontjában említett céljaihoz, mivel egyrészt az Unió értékeinek, alapvető érdekeinek, biztonságának, függetlenségének és integritásának védelmére, másrészt a béke megőrzésére, konfliktusok kialakulásának megelőzésére és a nemzetközi biztonság erősítésére irányul (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2017. március 28-i Rosneft ítélet, C-72/15, EU:C:2017:236, 115. és 116. pont).
- 55 A Tanács által követett célkitűzéseket illetően a megtámadott jogi aktusok (4)–(10) preambulumbekzdése arra hivatkozik, hogy az Ukrajnával szembeni katonai agresszió jellemezte környezetben meg kell védeni az Uniót és tagállamait a dezinformációs és destabilizáló kampányokkal szemben, amelyeket az Oroszországi Föderáció vezetésének ellenőrzése alatt álló médiaorgánumok folytatnak, és amelyek fenyegetést jelentenek az Unió közrendjére és biztonságára nézve. Az európai társadalom védelmére irányuló közérdekekről van tehát szó, amelyek egy átfogó stratégia részét képezik (lásd a fenti 11., 12., 14., 17. és 19. pontot), amelyek célja, hogy a lehető leghamarabb véget vessen az Ukrajnát ért agresszióknak.
- 56 Mivel a propaganda és a dezinformációs kampányok alkalmasak arra, hogy megkérdőjelezzék a demokratikus társadalmak alapjait, és a modern háborús eszköztár szerves részét képezik, a szóban forgó korlátozó intézkedések az EUSZ 3. cikk (1) és (5) bekezdésében az Unió számára kitűzött céloknak az Unió általi követésének keretébe is illeszkednek.
- 57 A Tanács tehát a megtámadott határozat elfogadásával a Szerződések által a közös kül- és biztonságpolitikára vonatkozó rendelkezések alapján az Unió számára biztosított hatáskört gyakorolta. Ezt a következtetést nem kérdőjelezheti meg a felperes által hivatkozott azon körülmény, hogy a francia nemzeti szabályozás szerint az Arcom rendelkezik hatáskörrel arra, hogy valamely televíziós műsorszolgáltatót a nem megfelelő szerkesztői tartalom miatt szankcionáljon. Egyrészt ugyanis az Unió hatásköreit, a közös kül- és biztonságpolitikára vonatkozó hatásköröket is beleértve, nem zárhatja ki a nemzeti jog által valamely közigazgatási hatóságra ruházott hatáskörök fennállása vagy gyakorlása, illetve az előbbiek nem köthetők az utóbbiakhoz. Így az a körülmény, hogy valamely nemzeti közigazgatási hatóság hatáskörrel rendelkezik szankciók elfogadására, nem zárja ki a Tanácsra ruházott azon hatáskört, hogy a felperes tartalmi sugárzásának ideiglenesen és visszafordítható jelleggel történő megtiltására irányuló korlátozó intézkedéseket fogadjon el.
- 58 Másrészt meg kell állapítani, hogy a belső jogszabályok által a nemzeti közigazgatási hatóságokra ruházott hatáskör nem ugyanazokat a célkitűzéseket követi, nem ugyanazokon a feltevéseken és értékeken alapul, és nem biztosíthatja ugyanazokat az eredményeket, mint az Unió egész területén történő egységes és azonnali, a közös kül- és biztonságpolitika alapján megvalósítható fellépés. Azt is meg kell jegyezni, hogy a megtámadott határozat rendelkező részének címzettjei azon gazdasági szereplők, amelyek a felperes és a IX. mellékletében felsorolt egyéb televíziós műsorszolgáltatók tartalmait terjesztik, és e határozat megtiltja számukra e tartalom bármely módon – többek között kábelen, műholdon, IPTV-n keresztül – történő sugárzását (lásd a fenti 23. pontot). Mivel ez a tilalom az említett gazdasági szereplők letelepedési helye szerinti tagállamtól és a felperes tartalmi sugárzásának módjától függetlenül alkalmazandó, a megtámadott határozatban előírt eredményt nem lehetett volna elérni a nemzeti szabályozó hatóságokon keresztül, amelyek hatásköre azon tagállam területére korlátozódik, amelyhez tartoznak.

- 59 Egyébiránt, noha a felperes nem hivatkozott az Unió belső hatásköreinek megosztására, valamely határozatnak a Tanács által az EUSZ 29. cikk alapján történő elfogadását nem kérdőjelezheti meg annak lehetősége, hogy az Unió az audiovizuális szolgáltatások területén eljárhat az EUM-Szerződésben szabályozott egyéb hatásköri kategóriák, különösen a belső piac szabályozása céljából az EUMSZ 4. cikk (2) bekezdése alapján az Unióra ruházott hatáskörök alapján.
- 60 E tekintetben elegendő emlékeztetni arra, hogy az EUSZ 40. cikk második bekezdése értelmében az EUMSZ 3–6. cikkben felsorolt politikák végrehajtása nem sértheti a közös kül- és biztonságpolitikával kapcsolatos uniós hatáskörök gyakorlására vonatkozóan a Szerződésekben előírt eljárások alkalmazását és az intézmények erre vonatkozó hatásköreinek terjedelmét.
- 61 Ebből következik, hogy az Uniónak a közös kül- és biztonságpolitika alapján, valamint az EUM-Szerződés Unió belső politikáira és tevékenységeire vonatkozó harmadik részéhez tartozó más rendelkezései alapján fennálló hatáskörei nem zárják ki, hanem kiegészítik egymást, mivel mindegyik saját alkalmazási körrel rendelkezik és eltérő célkitűzések elérésére irányul (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2012. július 19-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-130/10, EU:C:2012:472, 66. pont).
- 62 A Tanácsnak a megtámadott rendelet elfogadására vonatkozó hatáskörét illetően meg kell állapítani, hogy az EUMSZ 215. cikk (2) bekezdése szerint, amennyiben az EU-Szerződés V. címének 2. fejezete alapján elfogadott valamely határozat úgy rendelkezik, a Tanács egyes természetes és jogi személyekkel, csoportokkal vagy nem állami, illetve államisággal nem rendelkező entitásokkal szemben korlátozó intézkedéseket állapíthat meg (lásd ebben az értelemben: 2016. június 30-i CW kontra Tanács ítélet, T-224/14, nem tették közzé, EU:T:2016:375, 68. pont).
- 63 A jelen ügyben, mivel a Tanács érvényesen fogadhatta el a megtámadott határozatot az EUSZ 29. cikk alapján, ebből következik, hogy – amint az e rendelet (12) preambulumbekzdéséből kitűnik – a megtámadott rendeletnek az EUMSZ 215. cikk (2) bekezdése alapján történő elfogadása szükséges volt e rendeletnek az Unió területén történő egységes végrehajtásának biztosítása érdekében. Mivel ugyanis a szóban forgó korlátozó intézkedéseket csak úgy lehet végrehajtani, hogy a gazdasági szereplők számára előírják a felperes audiovizuális tartalmi sugárzásának ideiglenes tilalmát, nyilvánvaló, amint azt egyes beavatkozó felek is hangsúlyozták, hogy a felperes tartalmainak sugárzására vonatkozó ideiglenes tilalomnak az Unió egész területén történő egységes végrehajtása uniós szinten jobban megvalósítható, mint nemzeti szinten. E tekintetben azt is meg kell állapítani, hogy a felperes állításával ellentétben a Tanács által a jelen ügyben elfogadott intézkedések nem tekinthetők az EUMSZ 215. cikk (1) bekezdése alapján a valamely harmadik országgal fennálló gazdasági és pénzügyi kapcsolatok teljes megszakításának, noha – amint az a fentiekben kifejtésre került – a megtámadott rendeletet az EUMSZ 215. cikk (2) bekezdése alapján fogadták el.
- 64 A fenti megfontolásokra tekintettel a Tanács hatáskörének hiányára alapított kifogást mint megalapozatlant el kell utasítani.

Az első, a védelemhez való jog megsértésére alapított jogalapról

- 65 A felperes azt rója fel a Tanácsnak, hogy a védelemhez való jogát és az annak részét képező kontradiktórius eljárás elvét megsértve fogadta el a megtámadott jogi aktusokat. Egyrészt az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 41. és 48. cikkében biztosított védelemhez való jogának tiszteletben tartása megkövetelte volna, hogy a felperest előzetesen

- meghallgassák, vagy legalábbis lehetővé tegyék számára, hogy az iratokba való betekintést követően előterjessze észrevételeit. Másrészt a Charta 47. cikkében biztosított hatékony bírói jogvédelemhez való jog tiszteletben tartása megkövetelte volna, hogy a felperes a nevének a szóban forgó jegyzékekbe való felvételére vonatkozó határozat elfogadását megelőzően megismerhesse azokat az indokokat, amelyekre a Tanács e határozatot alapítani szándékozott.
- 66 A felperes szerint a megtámadott jogi aktusok vitathatatlanul súlyosan és visszafordíthatatlanul sértik az érdekeit, és egyszerre járnak drámai gazdasági, pénzügyi és emberi következményekkel, mivel már nem képes a tevékenységét gyakorolni. Azt is állítja, hogy a megtámadott jogi aktusok súlyosan sértik a jóhírnevét, mivel azokban az orosz hatalom állandó és kizárólagos ellenőrzése alatt álló médiaorgánumként tüntetik fel, ami hiteltelenné teszi a tevékenysége gyakorlása során.
- 67 A szóban forgó korlátozó intézkedésekről történő egyedi és előzetes értesítés hiányában a felperest megfosztották a jogaitól. Ráadásul a megtámadott jogi aktusok elfogadása előtt nem került sor semmilyen hivatalos vagy informális kapcsolatfelvételre akár európai, akár nemzeti szintű politikai vagy intézményi képviselők részéről.
- 68 A válaszban a felperes lényegében azt állítja, hogy a megtámadott jogi aktusok indokolása körkörös és tautologikus, valamint az uniós bíróság ítélkezési gyakorlatának követelményeire tekintettel elégtelen. Ráadásul az ellenkérelemben a Tanács az említett jogi aktusok preambulumbekendéseinek átfogalmazására, sőt átvételére szorítkozik, amelyek a felperes szerint nem teszik lehetővé a neki felrótt propagandatevékenység tanúsítását vagy igazolását. Ezenfelül az, hogy megindíthatta a jelen keresetet, amelyhez ideiglenes intézkedés iránti kérelem kapcsolódott, nem utalhat arra, hogy a szóban forgó ideiglenes sugárzási tilalom alapjául szolgáló indokok elegendő információt biztosítottak a számára.
- 69 Egyébiránt a felperes úgy véli, hogy az Ukrajnával szembeni katonai agresszió kezdetéhez kapcsolódó, a Tanács által hivatkozott, rendkívüli sürgősség jellemezte helyzet önmagában nem elegendő a védelemhez való joga és a hatékony bírói jogvédelemhez való joga megsértésének igazolásához.
- 70 A felperes szerint az őt érintő, a sugárzásra vonatkozó általános és abszolút tilalom tisztán szimbolikus jellegű, és nem tekinthető a békének és a stabilitásnak az európai kontinensen történő helyreállítására irányuló válasznak. Ez a tilalom egyáltalán nem szükséges azon cél eléréséhez, amelyet az állítása szerint követni kíván, és egy célzott korlátozó intézkedés jellemzőivel rendelkezik, amelyet a felperes védelemhez való jogának tiszteletben tartásával kellett volna meghozni. Az a körülmény, hogy számára pártatlan bíróság általi hatékony bírósági felülvizsgálatot biztosítanak, szintén nem teszi lehetővé a megtámadott jogi aktusok elfogadására irányuló eljárást érintő szabálytalanság orvoslását.
- 71 Végül azon érveket illetően, amelyekre akkor hivatkozhatott volna, ha meghallgatták volna, vagy ha a megtámadott jogi aktusok elfogadását megelőzően tudomást szerzett volna azok indokairól, a felperes azt állítja, hogy bizonyítani tudta volna egyrészt az egyensúlyt, amelyet a megszólalók kiválasztása során és a hordozóin közvetített kijelentéseket illetően tiszteletben tartott, másrészt pedig a használt kifejezések valóságtartalmát. Egyébként pedig az a tény, hogy az Arcom soha nem szankcionálta, kézzelfogható bizonyítéka annak, hogy a sugárzott tartalom nem minősül propagandának. Ezen érvekre tekintettel az eljárás eltérő eredményre vezethetett volna.

- 72 A Tanács, amelyet a Belga Királyság, az Észt Köztársaság, a Francia Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Bizottság és a főképviselő támogat, vitatja a felperes érveit.
- 73 A válaszban szolgáltatott pontosításokat követően úgy kell tekinteni, hogy az első jogalap lényegében két részből áll, amelyek közül az első a megtámadott jogi aktusok elfogadását a felperes tekintetében igazoló indokok elégtelenségén, a második pedig a felperesnek a megtámadott jogi aktusok elfogadása előtti meghallgatáshoz való jogának a megsértésén alapul.
- 74 Először az első jogalap második részét kell megvizsgálni.

A második, lényegében a felperes meghallgatáshoz való jogának megsértésére alapított részről

- 75 A Charta 41. cikkének (2) bekezdésében előírt, bármely eljárásban fennálló meghallgatáshoz való jog, amely a védelemhez való jog tiszteletben tartásának szerves részét képezi, mindenkinek biztosítja azt a lehetőséget, hogy hasznos és hatékony módon ismertethesse az álláspontját a közigazgatási eljárás során, és az olyan határozat elfogadása előtt, amely az érdekeit hátrányosan érintheti (lásd ebben az értelemben: 2014. december 11-i Boudjlida ítélet, C-249/13, EU:C:2014:2431, 34. és 36. pont; 2020. június 18-i Bizottság kontra RQ ítélet, C-831/18 P, EU:C:2020:481, 65. és 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 76 A valamely személy nevének a korlátozó intézkedésekre vonatkozó jogi aktus mellékletében szereplő listára történő felvételére vonatkozó határozat elfogadására irányuló eljárás keretében a védelemhez való jog tiszteletben tartása megköveteli, hogy az Unió illetékes hatósága közölje az érintett személlyel azokat a vele szemben felhozott indokokat és információkat, amelyekre e hatóság a határozatát alapítani szándékozik. E közlés alkalmával az Unió illetékes hatóságának lehetővé kell tennie e személy számára, hogy hasznosan ismertethesse az álláspontját a vele szemben felhozott indokok tekintetében (lásd ebben az értelemben: 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 111. és 112. pont).
- 77 A Charta 52. cikkének (1) bekezdése mindazonáltal elismeri az általa előírt jogok gyakorlásának korlátozásait, amennyiben az érintett korlátozás tiszteletben tartja a szóban forgó alapvető jog lényeges tartalmát, és az az arányosság elvére figyelemmel elengedhetetlen és ténylegesen az Unió által elismert általános érdekű célkitűzéseket szolgálja (lásd: 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 101. pont). E tekintetben a Bíróság többször megállapította, hogy a védelemhez való jog korlátozható, illetve attól el lehet térni, mégpedig mind a közös kül- és biztonságpolitika keretében elfogadott korlátozó intézkedések területén (lásd ebben az értelemben: 2011. december 21-i Franciaország kontra People's Mojahedin Organization of Iran ítélet, C-27/09 P, EU:C:2011:853, 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), mind más területeken (lásd ebben az értelemben: 2006. június 15-i Dokter és társai ítélet, C-28/05, EU:C:2006:408, 75. és 76. pont; 2013. szeptember 10-i G. és R. ítélet, C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, 33. pont).
- 78 Egyébiránt a védelemhez való jog megsértését az adott ügy egyedi körülményei alapján kell értékelni, különösen a szóban forgó jogi aktus jellegére, elfogadásának körülményeire, valamint az adott tárgyra vonatkozó jogszabályokra figyelemmel (lásd: 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 102. pont).

- 79 Előjáróban meg kell jegyezni, hogy a jelen rész keretében a felperes a keresetlevél egy részében idézi a Chartának „Az ártatlanság védelme és a védelemhez való jog” című 48. cikkét, anélkül azonban, hogy azt konkrét érvekkel támasztaná alá. E tekintetben rá kell mutatni arra, hogy a felperes nem fejtette ki, hogy milyen címen hivatkozhatna a Charta 48. cikkének (2) bekezdésére, vagy hogy annak alapján milyen címen illethetné meg az őt a Charta 41. cikke (2) bekezdése a) pontjának alkalmazása alapján megillető védelemtől eltérő vagy szélesebb körű védelem. E körülmények között nem kell önállóan megvizsgálni a Charta 48. cikkének megsértésére alapított állítólagos kifogást (lásd ebben az értelemben: 2015. szeptember 22-i First Islamic Investment Bank kontra Tanács ítélet, T-161/13, EU:T:2015:667, 68. pont).
- 80 A meghallgatáshoz való jog tiszteletben tartását illetően az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a valamely személy vagy szervezet nevének a pénzeszközök befagyasztásával érintett személyek és szervezetek listájára történő felvételére vonatkozó első határozat esetén a Tanács nem köteles előzetesen közölni az érintett személlyel vagy szervezettel azokat az indokokat, amelyekre ezen intézmény alapítani kívánja az e listára történő felvételt. Az ilyen intézkedésnek ugyanis – hatékonysága veszélyeztetésének elkerülése érdekében – jellegénél fogva meglepetésszerűnek és azonnal alkalmazandónak kell lennie (lásd ebben az értelemben: 2011. december 21-i Franciaország kontra People’s Mojahedin Organization of Iran ítélet, C-27/09 P, EU:C:2011:853, 61. pont). Az érintett személynek vagy szervezetnek – a Tanácshoz intézett kérelemre – ahhoz is joga van, hogy ezen bizonyítékok tekintetében kifejtse álláspontját a jogi aktus elfogadását követően (2013. február 20-i Melli Bank kontra Tanács ítélet, T-492/10, EU:T:2013:80, 72. pont).
- 81 A meghallgatáshoz való alapvető jogtól a korlátozó intézkedések elfogadását megelőző eljárás során történő ilyen eltérés a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedések hatékonysága biztosításának szükségességével, és végső soron az Unió és tagállamai biztonságát vagy nemzetközi kapcsolatainak folytatását érintő kényszerítő megfontolásokkal igazolható (lásd ebben az értelemben: 2011. december 21-i Franciaország kontra People’s Mojahedin Organization of Iran ítélet, C-27/09 P, EU:C:2011:853, 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 82 A jelen ügyben elsősorban, a felperes azon érvét illetően, amely szerint a Tanácsnak egyénileg kellett volna vele közölnie a megtámadott jogi aktusokat, amennyiben azok korlátozó intézkedéseket írnak elő vele szemben, meg kell jegyezni, hogy azok egyéni közlésének hiánya – noha kihatással lehet arra a pillanatra, amikor a keresetindítási határidő elkezdődött – önmagában nem igazolja a megtámadott jogi aktusok megsemmisítését. E tekintetben a felperes nem hivatkozik semmiféle olyan érvre, amely bizonyíthatná, hogy a jelen ügyben e jogi aktusok egyéni közlésének hiánya jogai megsértésének következményével járt, ami igazolná e jogi aktusoknak az őt érintő részeikben való megsemmisítését (lásd ebben az értelemben: 2018. szeptember 13-i DenizBank kontra Tanács ítélet, T-798/14, EU:T:2018:546, 92. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 83 Másodsorban, a felperessel szemben hozott korlátozó intézkedések elfogadását alátámasztó indokoknak és bizonyítékoknak a Tanács általi, a szóban forgó korlátozó intézkedések elfogadását megelőző közlésének a hiányát és a felperes meghallgatáshoz való jogának az állítólagos megsértését illetően meg kell állapítani, hogy ezek az intézkedések a sugárzás ideiglenes tilalmából, nem pedig egyedi pénzeszközök befagyasztásából állnak.
- 84 Márpedig, ha az ítélkezési gyakorlat a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó első határozat esetében – amelynek, lényegében a hatékonysága veszélyeztetésének elkerülése érdekében, jellegénél fogva meglepetésszerűnek és azonnal alkalmazandónak kell lennie – megengedte a meghallgatáshoz való alapvető jog tiszteletben tartásától való eltérést (lásd a fenti 80. pontot),

semmi akadályja annak, hogy ne lehessen megengedni az ilyen eltérést akkor, ha egy adott eset konkrét körülményeire figyelemmel, amelyek között rendkívüli sürgősséggel történő fellépésre van szükség, valamely intézkedés haladéktalan végrehajtása elengedhetetlen az általa elérni kívánt célkitűzéseket illetően fennálló hatékonyságának biztosítása, és különösen annak elkerülése érdekében, hogy elveszítse hatását és hatékony érvényesülését.

- 85 A jelen ügyben meg kell vizsgálni, hogy az EUSZ 3. cikk (1) és (5) bekezdéséből, valamint az EUSZ 21. cikk (1) bekezdéséből és (2) bekezdésének – többek között az Unió értékeinek és biztonságának védelmére, illetve a nemzetközi jog, és különösen az Egyesült Nemzetek Alapokmánya elveinek tiszteletben tartása mellett a nemzetközi béke és biztonság megőrzésére vonatkozó – a) és c) pontjából eredő követelményekre tekintettel a felperes meghallgatáshoz való joga megsértésének minősült-e az, hogy a felperest előzetesen nem tájékoztatták a Tanács arra vonatkozó határozatáról, hogy ideiglenesen megtiltja számára a tartalmak bármely formában történő sugárzását.
- 86 E tekintetben egyrészt először is meg kell állapítani, hogy a szóban forgó korlátozó intézkedések rendkívüli sürgősség jellemezte, rendkívüli kontextusba illeszkednek (lásd a fenti 9–18. pontot), amelyet a megtámadott jogi aktusok (10) és (11) preambulumbekzdése idéz fel, amelyekben a Tanács elvégzi a szóban forgó érdekek mérlegelését is, figyelembe véve többek között a Chartában elismert alapvető jogok és szabadságok tiszteletben tartását. Másodszor, az említett kontextusban a szóban forgó korlátozó intézkedések a Tanács által február utolsó hete – amelynek során Ukrajna területi integritásának első megsértésére sor került, 2022. február 21-én, amikor az orosz elnök elismerte Donyeck és Luhanszk régió függetlenségét és szuverenitását, és utasítást adott fegyveres erőinek az e területekre való belépésre (lásd a fenti 10–12. pontot) – és 2022. március eleje között elfogadott, példátlan terjedelmű intézkedéssorozat szerves részét képezik. Amint azt a Tanács helyesen hangsúlyozta, a helyzet gyors súlyosbodása és az elkövetett jogsértések súlyossága megnehezítette a konfliktus kiterjedésének megelőzésére irányuló korlátozó intézkedések bármilyen formában történő kiigazítását. Ebben az összefüggésben az Unió tehát a nemzetközi jog által előírt *erga omnes* kötelezettségek megsértésével szembeülve gyorsan reagált annak érdekében, hogy a rendelkezésére álló, erőszak használatával nem járó minden intézkedéssel fellépjen az Oroszországi Föderáció Ukrajnával szembeni katonai agressziója ellen.
- 87 Egyébiránt a szóban forgó korlátozó intézkedéseknek – a teljes körű, hatékony érvényesülésük biztosítása érdekében – közvetlenül a katonai agresszió kezdetét követő elfogadása megfelelt ezen agresszióra való gyors reakció számos formájának kialakítására vonatkozó követelménynek is, különös tekintettel arra a – Tanács és a főképviselő által a tárgyaláson hangsúlyozott – körülményre, hogy ebben az időpontban úgy ítélték meg, hogy az említett agressziót rövid időtartamúnak szánják. Ebben az összefüggésben meg kell állapítani, hogy – amint arra a Tanács a tárgyaláson hivatkozott – az említett követelményre figyelemmel a Tanács számára lehetetlen volt, hogy – a szóban forgó korlátozó intézkedések hatékonyságának veszélyeztetése nélkül – a felperesnek ténylegesen elegendő időt biztosítson arra, hogy a megtámadott jogi aktusok elfogadása előtt előterjeszthesse észrevételeit (lásd ebben az értelemben: 2020. július 8-i Ocean Capital Administration és társai kontra Tanács ítélet, T-332/15, nem tették közzé, EU:T:2020:308, 191. pont). Így az Uniónak a gyors, egységes, fokozatos és összehangolt válaszra irányuló átfogó stratégiája keretében az elfogadott valamennyi korlátozó intézkedés sürgősségének és hatékonyságának követelményei igazolták a Charta 41. cikke (2) bekezdése a) pontja alkalmazásának a Charta 52. cikkének (1) bekezdése alapján történő korlátozását (lásd a

- fenti 77. pontot), mivel ezen intézkedések ténylegesen az Unió által elismert általános érdekű célkitűzéseket szolgálták, így – amint azt a megtámadott jogi aktusok (8) preambulumbekzdése jelzi – az Unió közrendjének és biztonságának védelmét.
- 88 Másrésztől, amint azt a Tanács helytállóan hangsúlyozza, a hibrid fenyegetésekkel szembeni fellépésre vonatkozó, a 2021. május 10-i következtetéseiben már hivatkozott stratégia keretében (lásd a megtámadott jogi aktusok (5) preambulumbekzdését) a felpereshez hasonló, az orosz állami költségvetés által finanszírozott és ezen ország – az agresszor ország – vezetésének közvetlen vagy közvetett ellenőrzése alatt álló médiaorgánumokra vonatkozó korlátozó intézkedések elfogadására vonatkozó követelmény, mivel ezen médiaorgánumokat folyamatos és összehangolt dezinformációra, valamint a tények manipulálására irányuló tevékenység forrásának tekintették, a fegyveres konfliktus kezdetét követően kényszerítővé és sürgössé vált az európai társadalmon belüli demokratikus vita integritásának megőrzése érdekében.
- 89 A Tanáccsal, a főképviselővel és más beavatkozó felekkel egyetértve ugyanis meg kell állapítani, hogy az Ukrajnával szembeni katonai agresszió első napjairól való intenzív médiatudósításra, amely a Tanács által az ügy irataihoz csatolt, nyilvános forrásokból származó különböző bizonyítékokból kitűnik, kritikus időpontban került sor, amikor egy, a felpereshez hasonló médiaorgánum tevékenysége jelentős káros befolyást gyakorolhatott a közvéleményre, ami az Unió közrendjét és biztonságát érintő potenciális fenyegetéshez is vezetett.
- 90 E tekintetben azt is figyelembe kell venni, hogy az audiovizuális média, amely az információk bemutatásának módja révén sugallhatja, hogy hogyan kell azokat értékelni, gyakran sokkal közvetlenebb és erőteljesebb hatásokkal bír, mint a nyomtatott sajtó, mivel a képek révén közvetíthet olyan üzeneteket, amelyet a nyomtatott sajtó nem képes átadni (lásd ebben az értelemben: EJEB, 2022. április 5., NIT S.R.L. kontra Moldovai Köztársaság, CE:ECHR:2022:0405JUD002847012, 181. és 182. §, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 91 Így a jelen ügynek a fenti 86–90. pontban felidézett igen sajátos körülményei között a Tanács a főképviselő és a Bizottság javaslatára helyesen döntött úgy, hogy – a szóban forgó korlátozó intézkedések hatékonyságának jelentős csökkenése, sőt, akár lényegében megszűnése kockázatának elkerülése érdekében – a legnagyobb gyorsasággal, a háború kitörésének első napjaiban beavatkozik, megtiltva különösen a többek között a felperes által biztosított tartalmak sugárzását azzal a céllal, hogy ideiglenesen felfüggeszse egy, az Ukrajnával szembeni katonai agressziót támogató propagandahordozónak az Unió területén folytatott tevékenységét.
- 92 A fentiek összességére tekintettel, figyelemmel a teljességgel kivételes összefüggésre, amelyben a megtámadott jogi aktusokat elfogadták, vagyis az Unió határainál kitört háborúra, az e jogi aktusok által követett célkitűzésre és az azokban előírt korlátozó intézkedések hatékonyságára, meg kell állapítani, hogy az uniós hatóságok nem voltak kötelesek a felperes nevének a szóban forgó jegyzékekbe való első felvételét megelőzően a felperest meghallgatni, és ebből következően nem került sor a felperes meghallgatáshoz való jogának megsértésére.
- 93 Mindenesetre az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a védelemhez való jog – különösen a meghallgatáshoz való jog – megsértése csak akkor vonja maga után a szóban forgó jogi aktus megsemmisítését, ha e szabálytalanság hiányában – feltéve, hogy az bizonyítást nyer – az e jogi aktus elfogadását megelőző közigazgatási eljárás eltérő eredményre vezethetett volna, amit az e jog megsértésére hivatkozó személynek kell bizonyítania (lásd ebben az értelemben: 2013. szeptember 10-i G. és R. ítélet, C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, 38. pont; 2020. június 25-i

Vnesheconombank kontra Tanács ítélet, C-731/18 P, nem tették közzé, EU:C:2020:500, 73. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2018. szeptember 13-i Sberbank of Russia kontra Tanács ítélet, T-732/14, EU:T:2018:541, 125. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 94 Az uniós bíróságnak kell ellenőriznie – amennyiben a meghallgatáshoz való jogot érintő állítólagos szabálytalanságról van szó –, hogy az ügy sajátos ténybeli és jogi körülményei alapján a szóban forgó közigazgatási eljárás eltérő eredményre vezethetett volna-e (lásd ebben az értelemben: 2013. szeptember 10-i G. és R. ítélet, C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, 40. pont; 2020. február 12-i Kibelisa Ngambasai kontra Tanács ítélet, T-169/18, nem tették közzé, EU:T:2020:58, 69. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 95 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a Tanács által a szóban forgó korlátozó intézkedések előírása érdekében elfogadott, a megtámadott jogi aktusok preambulumbekzdéseiben kifejtett indokok lényegében abban állnak, hogy a felperes az Oroszországi Föderáció költségvetése által finanszírozott és vezetésének állandó ellenőrzése alatt álló médiaorgánum. Ezenkívül a Tanács úgy ítélte meg, hogy a felperes a többi szervezettel együtt, amelyeknek a neve szerepel a megtámadott jogi aktusok mellékleteiben, propagandatevékenységet folytat többek között az Ukrajnával szembeni katonai agresszió támogatása érdekében. Ezen indokok alátámasztására a Tanács ellenkérelmének mellékleteként az ügy irataihoz csatolt több, mind a felperes állandó ellenőrzésére, mind a propagandatevékenységére vonatkozó bizonyítékot.
- 96 Márpedig meg kell állapítani, hogy a szóban forgó bizonyítékok a felperes televíziós műsoraiból és az internetes oldalán közzétett cikkekből állnak, amelyeket többek között a háború kitörése körüli időszakban és az azt közvetlenül követő napokon közvetítettek a nyilvánosság számára. E bizonyítékokra tekintettel a Tanács helyesen tekintette úgy, hogy a felperes által közvetített tartalmak az Ukrajnával szembeni katonai agressziót támogató tevékenységet jelentenek (lásd a fenti 172–188. pontot). Ennélfogva meg kell állapítani, hogy még ha a felperest meg is hallgathatták volna, észrevételei nem tették volna kétségessé azt, hogy e műsorokra sor került, hogy e cikkeket közzétették, és hogy végső soron e tartalmakat az Unión belül a nyilvánosság számára közvetítették.
- 97 Egyébiránt a válaszban és a tárgyaláson a Törvényszék által feltett kérdésre válaszolva a felperes előadta, hogy azok az érvek és bizonyítékok, amelyeket előadhatott volna, ha meghallgatták volna, vagy ha a megtámadott jogi aktusok elfogadását megelőzően tudomással bírt volna e jogi aktusok indokairól, megegyeznek az írásbeli beadványaiban hivatkozottakkal, és egyrészt a megszólalók kiválasztása során és a hordozóin közvetített kijelentéseket illetően tiszteletben tartott egyensúlynak, és másrészt a használt kifejezések valóságtartalmának a bizonyítására irányulnak. Márpedig, amint azt a Tanács a viszonyválaszban hangsúlyozza, noha a felperes által hivatkozott információk az ukrainai helyzetre vonatkozó más nézőpontokat bemutató műsorok létezését mutatják, nem alkalmasak annak bizonyítására, hogy az agresszióról való felperes általi médiatudósítás összességében egyensúlyt tartott volna fenn a megszólalók, tartalmak, képek, valamint az ezen műsorokban közölt kijelentések kiválasztását illetően (lásd a fenti 189. és 190. pontot).
- 98 Végül az a tény, hogy a felperest az Arcom soha nem szankcionálta, nem releváns, és mindenesetre nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a Tanács által az ügy irataihoz csatolt videóknban szereplő műsorszámok nem minősülnek az Ukrajnával szembeni katonai agressziót támogató propagandatevékenységnek.

- 99 Ebből következik, hogy a jelen ügy körülményeire, valamint a felperes és a Tanács által benyújtott bizonyítékok összességére tekintettel a felperes által felhozott egyetlen érv sem teszi lehetővé annak bizonyítását, hogy az eljárás eltérő eredményre vezethetett volna, ha a felperest a szóban forgó intézkedések elfogadását megelőzően meghallgatták volna, vagy ha az ezen intézkedések alkalmazására vonatkozó indokokat előzetesen közölték volna vele.
- 100 A fentiek összességére tekintettel az első jogalapnak a lényegében a védelemhez való jog megsértésére alapított második részét el kell utasítani.

A megtámadott jogi aktusok indokolásának a felperes tekintetében fennálló elégtelenségére alapított első részről

- 101 Előjáróban rá kell mutatni arra, hogy e rész keretében a felperes csupán hivatkozik a hatékony bírói jogvédelemhez való jogra, anélkül azonban, hogy ezt konkrét érvekkel támasztaná alá. E körülmények között nem kell önállóan megvizsgálni a hatékony bírói jogvédelemhez való jog megsértésére alapított állítólagos kifogást (lásd a fenti 79. pontot).
- 102 A megtámadott jogi aktusok indokolásának állítólagos elégtelenségét illetően emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a sérelmet okozó jogi aktus indokolására vonatkozó kötelezettségnek, amely a védelemhez való jog tiszteletben tartására vonatkozó elvből következik, a célja egyrészt az érintettnek elegendő tájékoztatás nyújtása annak eldöntéséhez, hogy a jogi aktus megalapozott-e, vagy hogy tartalmaz-e esetleg az érvényességének vitatását uniós bíróság előtt lehetővé tévő valamilyen hibát, másrészt pedig annak lehetővé tétele, hogy az uniós bíróság felülvizsgálhassa e jogi aktus jogszerűségét (lásd: 2021. április 14-i Al-Tarazi kontra Tanács ítélet, T-260/19, nem tették közzé, EU:T:2021:187, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 103 Emlékeztetni kell arra is, hogy az EUMSZ 296. cikk és a Charta 41. cikke (2) bekezdésének c) pontja által megkövetelt indokolásnak a szóban forgó jogi aktus jellegéhez és elfogadásának körülményeihez kell igazodnia. Az indokolási kötelezettséget az eset összes körülményeire, így különösen a jogi aktus tartalmára, a felhívott indokok jellegére és a címzettek vagy a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett egyéb személyek magyarázathoz fűződő érdekére tekintettel kell vizsgálni. Nem szükséges, hogy az indokolás valamennyi jelentőséggel bíró tény- és jogkérdésre külön kitérjen, mivel azt, hogy valamely indokolás megfelelő-e, nem pusztán a szövegére figyelemmel kell megítélni, hanem az összefüggéseire, valamint az érintett tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére való tekintettel (lásd: 2020. szeptember 17-i Rosneft és társai kontra Tanács ítélet, C-732/18 P, nem tették közzé, EU:C:2020:727, 77. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 104 Így egyfelől valamely sérelmet okozó jogi aktus indokolása akkor megfelelő, ha az érintett előtt ismert olyan összefüggésben került sor az elfogadására, amely lehetővé teszi a vele szemben hozott intézkedés jelentőségének megértését (lásd: 2020. szeptember 17-i Rosneft és társai kontra Tanács ítélet, C-732/18 P, nem tették közzé, EU:C:2020:727, 78. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Másfelől a jogi aktus indokolása pontossága mértékének arányosnak kell lennie a tényleges lehetőségekkel, és azon technikai feltételekkel vagy határidővel, amelyek között, illetve amelyen belül meg kell hozni (lásd: 2018. szeptember 13-i Sberbank of Russia kontra Tanács ítélet, T-732/14, EU:T:2018:541, 93. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 105 Ezenkívül az ítélkezési gyakorlat pontosította, hogy a korlátozó intézkedést előíró tanácsi aktusok indokolásának nemcsak ezen intézkedés jogalapját kell meghatározni, hanem azokat az egyedi és konkrét okokat is, amelyek miatt a Tanács mérlegelési jogköre gyakorlása során úgy ítéli meg, hogy az érintettel szemben ilyen intézkedést kell hozni (lásd: 2018. szeptember 13-i Sberbank of Russia kontra Tanács ítélet, T-732/14, EU:T:2018:541, 97. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 106 A jelen ügyben először is emlékeztetni kell arra, hogy a szóban forgó korlátozó intézkedések az Oroszországi Föderációval függőségi viszonyban álló bizonyos audiovizuális médiaorgánumok, köztük a felperes által sugárzott tartalmakra vonatkoznak, tehát a felperes előtt ismert összefüggésbe illeszkednek (lásd a fenti 9–20. pontot).
- 107 Ezenkívül, amint azt a Tanács helytállóan hangsúlyozza, egyrészt a megtámadott jogi aktusok (4) preambulumbekzdése hivatkozik az Európai Tanács 2022. február 24-i következtetéseire (lásd a fenti 14. pontot), amelyekben az Európai Tanács a lehető leghatározottabban elítélte az Oroszországi Föderáció által Ukrajnával szemben „provokáció nélkül indított, indokolatlan katonai agressziót”, felhívott egy újabb, egyedi és gazdasági szankciókat tartalmazó csomag sürgős előkészítésére és elfogadására, és felszólította többek között az Oroszországi Föderációt, hogy hagyjon fel a dezinformációs kampányával. Másrészt a megtámadott jogi aktusok (5) preambulumbekzdése hivatkozik a Tanács 2021. május 10-i következtetéseire, amelyekben a Tanács hangsúlyozta, hogy tovább kell erősíteni az Unió és a tagállamok rezilienciáját, valamint a hibrid fenyegetésekkel, többek között a dezinformációval szembeni fellépésre való képességüket, többek között a külföldi beavatkozással és a befolyásoló műveletekkel szemben.
- 108 Ráadásul a megtámadott jogi aktusok (6)–(9) preambulumbekzdése pontosítja a szóban forgó jegyzékekben szereplő jogi személyek, szervezetek és szervek kijelölésének indokait. Konkrétabban a (7) preambulumbekzdés hivatkozik az Oroszországi Föderáció által az Ukrajnával szembeni agressziójának igazolása és támogatása érdekében folytatott, többek között az Unióban a civil társadalmat célzó folyamatos és összehangolt propagandatevékenységre. A megtámadott jogi aktusok (8) és (9) preambulumbekzdése pontosítja, hogy a műsorszolgáltató tevékenységek ideiglenes megtiltására irányuló intézkedés azokra a médiaorgánumokra vonatkozik, amelyeken keresztül az említett propagandatevékenységet folytatták, és amelyek az Oroszországi Föderáció vezetésének állandó közvetlen vagy közvetett ellenőrzése alatt állnak. Végül ez utóbbi preambulumbekzdések pontosítják a szóban forgó korlátozó intézkedések elfogadásának mögöttes okait is, vagyis egyrészt azt, hogy az ilyen tevékenységek jelentős és közvetlen fenyegetést jelentenek az Unió közrendjére és biztonságára nézve, másrészt pedig, hogy az említett médiaorgánumok lényegesek és kulcsfontosságúak az Ukrajnával szembeni agresszió előmozdításában és támogatásában, valamint a szomszédos országok destabilizálásában.
- 109 E preambulumbekzdések szövegéből, különösen abban a – felperes előtt ismert – összefüggésben, amelyben a megtámadott jogi aktusokat elfogadták, az következik, hogy a kifejtett indokok nem általános és elvont kijelentések, hanem olyan indokok, amelyek közvetlenül a felpereshez és tevékenységeihez kapcsolódnak, és amelyek kellően pontosan kifejtik azokat az okokat, amelyek miatt a szóban forgó korlátozó intézkedéseket a felperessel szemben elfogadták.
- 110 Másodszor emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott jogi aktusoknak a – fenti 23–26. pontban megismételt – rendelkező része előírja, hogy tilos az uniós gazdasági szereplők számára a megtámadott határozat IX. mellékletében és a megtámadott rendelet XV. mellékletében felsorolt jogi személyek, szervezetek vagy szervek által biztosított bármely tartalom sugárzása, illetve a sugárzás lehetővé tétele, elősegítése vagy a sugárzáshoz egyéb módon történő hozzájárulás,

ideértve a bármely módon, így például – akár új, akár előre telepített – kábelen, műholdon, IPTV-n, internetszolgáltatókon, internetes videomegosztó platformokon vagy alkalmazásokon keresztül történő átvitelt vagy terjesztést. Meg kell állapítani, hogy a megtámadott jogi aktusok fent említett mellékletei semmiféle konkrét indokolást nem tartalmaznak az ott felsorolt egyes szervezetekre vonatkozóan, amely szervezetek által biztosított tartalom sugárzása ideiglenesen megtiltásra kerül.

- 111 Ugyanakkor meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben – a fenti 105. pontban említett ítélkezési gyakorlat értelmében – megfelelnek a megtámadott jogi aktusok (6)–(9) preambulumbekzdésében rögzített kritériumoknak azok az „egyedi és konkrét okok”, amelyek miatt a Tanács a mérlegelési jogkörének gyakorlása során úgy vélte, hogy a felperesnek a szóban forgó korlátozó intézkedések hatálya alá kell tartoznia.
- 112 A felperest ugyanis kizárólag azért említik, mert esetében teljesültek a megtámadott jogi aktusok (6)–(9) preambulumbekzdésében előírt egyedi és konkrét feltételek, vagyis a felperes az Oroszországi Föderáció vezetésének állandó közvetlen vagy közvetett ellenőrzése alatt álló médiaorgánum, amely többek között az Oroszországi Föderáció Ukrajnával szembeni katonai agressziójának igazolására és alátámasztására irányuló propagandatevékenységet folytatott.
- 113 Ez az indokolás – figyelemmel a megtámadott jogi aktusok sajátos összefüggésére, valamint azon különösen súlyos és sürgős körülményekre, amelyek között a megtámadott jogi aktusokat elfogadták, – érthető és kellően pontos ahhoz, hogy lehetővé tegye egyrészt a felperes számára azon indokok megismerését, amelyek alapján a Tanács úgy ítélte meg, hogy a felperes nevének a szóban forgó jegyzékekbe való felvétele a jelen ügyben alkalmazandó jogi kritériumokra tekintettel igazolt, valamint a jegyzékekbe történő e felvétel jogszerűségének az uniós bíróság előtti vitatását, másrészt pedig ahhoz, hogy lehetővé tegye ez utóbbi számára a felülvizsgálat gyakorlását.
- 114 E körülmények között a felperes érvényesen tudomást szerezhetett a megtámadott jogi aktusok elfogadását igazoló egyedi és konkrét okokról, így nem hivatkozhat megalapozottan az indokolás e tekintetben fennálló elégtelenségére.
- 115 Az első jogalapnak a megtámadott jogi aktusok elfogadását igazoló indokoknak a felperes tekintetében fennálló elégtelenségére alapított részét tehát el kell utasítani mint megalapozatlant, az első jogalapot tehát teljes egészében el kell utasítani.

A második, a véleménynyilvánítás és a tájékozódás szabadságának megsértésére alapított jogalapról

- 116 A felperes azt állítja, hogy a megtámadott jogi aktusok sértik a Charta – az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt egyezmény (a továbbiakban: EJE) 10. cikkének megfelelő – 11. cikkében biztosított véleménynyilvánítási és tájékozási szabadságot.
- 117 A felperes emlékeztet arra, hogy az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: EJEB) ítélkezési gyakorlata szerint a véleménynyilvánítás és a tájékozódás szabadsága a demokratikus társadalom egyik legfontosabb alapját, valamint fejlődésének és az egyén kibontakozásának alapvető feltételét képezi, így az állami beavatkozás ilyen társadalomban nem szükséges, amennyiben azzal a hatással járna, hogy visszatartja a sajtót attól, hogy hozzájáruljon a közérdekű kérdésekkel kapcsolatos nyilvános vitához. Az EJEB ítélkezési gyakorlatából az is kitűnik, hogy az audiovizuális műsorszolgáltatás területén az állam köteles egyrészt – a televízió és a rádió

keresztül – a nyilvánosság számára hozzáférést biztosítani a vélemények és kommentárok széles köréhez, amelyek tükrözik többek között a politikai vélemények adott országban fennálló sokszínűségét, és másrészt köteles biztosítani az újságíróknak és az audiovizuális média területén dolgozó más személyeknek az ezen információk és kommentárok közlésének akadályával szembeni védelmét. Így a közhatalomnak tartózkodnia kell a tájékoztató eszközök korlátozásától, bármelyek legyenek is azok. Az EJEE-hez hasonlóan főszabály szerint a Chartával is ellentétes minden közzétételi és terjesztési tilalom.

- 118 A válaszban a felperes elsősorban arra hivatkozik, hogy a szóban forgó korlátozó intézkedések nem alkalmasak a Tanács által hivatkozott kettős általános érdekű célkitűzés, azaz egyrészt az Oroszországi Föderáció jelentette hibrid fenyegetéssel szembeni védelemre irányuló célkitűzés, és másrészt a béke megőrzésére és a nemzetközi biztonság erősítésére irányuló célkitűzés elérésére. E tekintetben a felperes azt állítja, hogy nem követett el semmilyen, a szóban forgó korlátozó intézkedések előírását indokoló cselekményt, és hogy ezek az intézkedések csupán a „politikai szimbólumok” körébe tartoznak.
- 119 Másodsorban a felperes azt állítja, hogy a vele szemben alkalmazott intézkedés túlzott mértékben sérti a véleménynyilvánítás és a tájékozódás szabadságát. Egyrészt e szabadság lényege sérül, mivel a sugárzás ideiglenes, általános és abszolút tilalma az Unió egész területén hozzáférhetetlenné tesz egy információs szolgáltatást. Másrészt e tilalom nem arányos, mivel egy információs szolgáltatás cenzúrázása nem jelent hatékony eszközt a megtámadott jogi aktusok által követett célok eléréséhez.
- 120 Egyébiránt a szóban forgó korlátozó intézkedésekhez nem kapcsolódik semmilyen egyértelmű és objektív időbeli korlátozás, mivel azok megszüntetése a Tanács esetleges, sőt önkényes értékelésétől függ. A sugárzásra vonatkozó ideiglenes tilalom 2022. július 31-ben megállapított lejártát csupán a védelem érdekében, tisztán mesterséges módon hangsúlyozzák, mivel azt meg lehet hosszabbítani.
- 121 Ezenkívül a felperes azt rója fel a Tanácsnak, hogy egyrészt nem támasztotta alá a megtámadott jogi aktusokban szereplő azon állításokat, amelyek szerint a felperes propagandát folytat, másrészt pedig azt, hogy a szóban forgó korlátozó intézkedéseket a felperes finanszírozásának módjára alapította, amely azonban 2017 óta nem változott. Álláspontja szerint a terhére rótt állítólagos propagandatevékenységek és azok az indokok, amelyek igazolják, hogy tevékenységének egy részét folytassa, egyáltalán nincsenek alátámasztva.
- 122 Elsősorban a felperes azt állítja, hogy soha nem kívánta leplezni a finanszírozásának módját, amely egyébként önmagában véve nem büntethető, és mindig is nyilvános volt. Egyébiránt kockázatos valamely médiaorgánum szerkesztői munkájára nézve bármilyen következtetést levonni pusztán abból, hogy az állami finanszírozásban részesül, mint például a France 24 esetében.
- 123 Másodsorban, ami a magára a propagandára vonatkozó állításokat illeti, a felperes azt állítja, hogy független az orosz államtól, valamint, hogy teljes mértékben ő határozza meg a szerkesztői irányvonalát. Emlékeztet egyébiránt arra, hogy őt sem a CSA, sem az Arcom soha nem szankcionálta, mióta a tartalmi sugárzására jogosult, a közte és az előbbi közötti megállapodást pedig 2020-ban nehézségek nélkül hosszabbították meg. A felperes által sugárzott tartalmak tehát pusztán emiatt nem tekinthetők kifogásolhatónak a rá háruló kötelezettségek szempontjából.

- 124 Egyébiránt a Tanács nem tévesztheti össze a felperes általi médiatudósítást és információkezelést, valamint az RT-csoportnak a felperestől eltérő egyéb csatornáit, amelyek bizonyos nemzeti szabályozó hatóságok, különösen Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának szabályozó hatósága által hozott határozatok tárgyát képezték.
- 125 Végül, ami a felperes által folytatott, állítólagos, dezinformációra és az információk manipulálására vonatkozó tevékenységnek a Tanács által előterjesztett bizonyítékait illeti, a felperes a válaszban úgy véli, hogy a Tanács nem bizonyította, hogy a felperes az orosz állam szolgálatában álló befolyásgyakorló és propagandát folytató szerv lenne. Egy francia kutató könyve, amelyet a Tanács többször is alapul vett, és amely egyébként rágalmazási eljárás tárgyát képezte, nem igazol egy, a szóban forgóhoz hasonló tiltó intézkedést. Ugyanez vonatkozik az Egyesült Államok külügyminiszterének a Tanács által benyújtott jelentésére, amely nem hivatkozik a felperes konkrét magatartására.
- 126 A felperes szerint a Tanács által szolgáltatott töredékes bizonyítékok nem mutatják, hogy a felperes hogyan kezelte az ukrán területen folytatott orosz katonai műveleteket. A Tanács által szolgáltatott bizonyos bizonyítékokat alapul véve a felperes benyújtott egy, e különböző bizonyítékokra válaszoló dokumentumot. Véleménye szerint a válasz mellékleteként csatolt bizonyítékok figyelmes tanulmányozása elegendő ahhoz, hogy meg lehessen győződni a Tanács érvelésének erőltetett jellegéről, amely érvelés a megtámadott jogi aktusokat utólag próbálja igazolni. A felperes úgy véli, hogy különböző véleményeket mutatott be az ukrainai konfliktussal kapcsolatban, amelyet számos megszólalásban az európai békét veszélyeztető katonai agresszióknak minősítettek, és nem csupán az Oroszországi Föderáció defenzív és preventív jellegű fellépésének. Hasonlóképpen, a felperes újságírói gondot fordítottak arra, hogy ellentmondjanak bizonyos megszólalók állításainak, és biztosítsák az álláspontok egyensúlyát. Mindemellett az Oroszországi Föderáció álláspontjának közvetítése önmagában véve nem elítélendő, kivéve, ha azt kell megállapítani, hogy csak a többségi vélemény terjeszthető.
- 127 Ezenkívül téves azt állítani a szóban forgó tilalom arányosságának igazolása érdekében, hogy ezek az intézkedések nem akadályozzák meg, hogy a felperes és munkatársai a műsorszolgáltatástól eltérő tevékenységeket folytassanak az Unióban, így például kutatást vagy interjúkészítést. Ezt megerősíti többek között az, hogy a Commission de la carte d'identité des journalistes professionnels (a hivatásos újságírók személyazonosító igazolványáért felelős bizottság, CCIJP, Franciaország) nemrég megtagadta a felperes újságíróinak akkreditálását. E tilalom alapján tehát a felperesnél dolgozó valamennyi hivatásos újságíró akadályozva van az újságírói szakma tényleges gyakorlásában. Hasonlóképpen, a szolgáltatók jelenleg megtagadják a felperessel fennálló szerződéses jogviszonyaik folytatását. A sugárzás ideiglenes tilalma így a felperes tevékenységének egészét akadályozza, különösen a francia közönség számára történő sugárzásra való lehetőségét, és nem arányos.
- 128 Végső soron – valamely médiaorgánум szerkesztői irányvonalától vagy közönségétől függetlenül – a sugárzás általános és abszolút tilalma tényleges cenzúrát megvalósító cselekménynek minősül, és nem tekinthető sem a Tanács által hivatkozott célkitűzések hatékony eléréséhez szükségesnek, sem azzal arányosnak.
- 129 Végül a felperes vitatja a szóban forgó intézkedés visszafordítható jellegét. A tevékenysége gyakorlásának lehetősége nélkül ugyanis csak felszámolás alá kerülhet.

- 130 A Tanács, amelyet a Belga Királyság, az Észt Köztársaság, a Francia Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Bizottság és a főképviselő támogat, vitatja a felperes érveit.

A véleménynyilvánítás szabadságára vonatkozó, az ítélkezési gyakorlatban kidolgozott elvekről

- 131 Emlékeztetni kell arra, hogy az alapvető jogokat az Unió valamennyi – többek között a közös kül- és biztonságpolitika területén sorra kerülő – fellépésének tiszteletben kell tartania, amint ez az EUSZ 21. és az EUSZ 23. cikk rendelkezéseinek együttes olvasatából kitűnik (lásd: 2018. szeptember 27-i Ezz és társai kontra Tanács ítélet, T-288/15, EU:T:2018:619, 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Mivel a véleménynyilvánítás szabadságát a Chartának az EJEE 10. cikkének megfelelő 11. cikke garantálja, vizsgálni kell e jognak a megtámadott jogi aktusok általi tiszteletben tartását.
- 132 A Charta 11. cikkének (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához, ami magában foglalja a véleményalkotás szabadságát, valamint az információk és eszmék megismerésének és közlésének szabadságát anélkül, hogy ebbe hatósági szerv beavatkozhatna, továbbá országhatárookra való tekintet nélkül. A Charta 11. cikkének (2) bekezdése értelmében tiszteletben kell tartani a tömegtájékoztatás szabadságát és sokszínűségét. Amint az az Alapjogi Chartához fűzött magyarázatokból (HL 2007. C 303., 17. o.) kitűnik, és a Charta 52. cikke (3) bekezdésének megfelelően, a Charta 11. cikkében garantált jogok tartalma és terjedelme azonos az EJEE 10. cikkében garantáltakéval (2022. április 26-i Lengyelország kontra Parlament és Tanács ítélet, C-401/19, EU:C:2022:297, 44. pont; lásd még: 2021. július 14-i Cabello Rondón kontra Tanács ítélet, T-248/18, EU:T:2021:450, 101. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 133 Az EJEB már megállapította, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága a demokratikus társadalom egyik legfontosabb alapját képezi, és hogy az EJEB 10. cikke nem tesz különbséget sem az elérni kívánt cél jellege, sem pedig az – akár természetes, akár jogi – személyek által az e szabadság gyakorlásában betöltött szerep alapján (EJEB, 1999. szeptember 28., Öztürk kontra Törökország, CE:ECHR:1999:0928JUD002247993, 49. §). Az EJEE 10. cikke (2) bekezdésének fenntartásával e szabadság nemcsak az elfogadott, vagy ártalmatlannak, illetve jelentéktelennek tekintett „információkra” vagy „eszmékre” vonatkozik, hanem valamennyi olyan „információra” és „eszmére” is, amelyek sértenek, megbotránkoztatnak vagy zavarnak, mégpedig a pluralizmus, a tolerancia és a szellemi nyitottság követelményének megfelelően, amelyek nélkül nincs „demokratikus társadalom” (EJEB, 1976. december 7., Handyside kontra Egyesült Királyság, CE:ECHR:1976:1207JUD000549372, 49. §; lásd még: EJEB, 2022. április 5., NIT S.R.L. kontra Moldovai Köztársaság, CE:ECHR:2022:0405JUD002847012, 177. §, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 134 E tekintetben az EJEB azt is pontosította, hogy a tolerancia és a minden ember egyenlő méltóságának tiszteletben tartása a demokratikus és pluralista társadalom alapját képezi. Ebből következik, hogy főszabály szerint demokratikus társadalmakban szükségesnek ítéltető minden olyan megnyilvánulás szankcionálása vagy akár megelőzése, amely az intolerancián alapuló gyűlöletet, az erőszak alkalmazását és dicsőítését terjeszti, arra ösztönöz, azt elősegíti vagy igazolja, feltéve hogy biztosítják, hogy az előírt „alakszerűségek”, „feltételek”, „korlátozások” vagy „szankciók” az elérni kívánt jogszerű céllal arányosak (lásd ebben az értelemben: EJEB, 2006. július 6., Erbakan kontra Törökország, CE:ECHR:2006:0706JUD005940500, 56. §, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; EJEB, 2022. június 23., Rouillan kontra Franciaország, CE:ECHR:2022:0623JUD002800019, 66. §).

- 135 Magából az EJEE 10. cikkének szövegéből kitűnik, hogy a véleménynyilvánítás szabadságához való jog nem jelent korlátlan jogosultságot, következésképpen korlátozható. E tekintetben több elv is azonosítható az EJEB ítélkezési gyakorlatában, amely szerint egyrészt a legnagyobb óvatosságot kell tanúsítani, amikor a hatóságok által hozott intézkedések vagy kiszabott szankciók alkalmasak arra, hogy a sajtót visszatartsák attól, hogy részt vegyen a jogos közérdeklődésre számot tartó kérdésekkel kapcsolatos vitában, másrészt az említett rendelkezés mindazonáltal nem garantálja a véleménynyilvánítás teljességgel korlátozás nélküli szabadságát, még a jelentős közérdeklődésre számot tartó kérdésekről a sajtó általi beszámolás esetében sem (lásd: EJEB, 2022. április 5., NIT S.R.L. kontra Moldovai Köztársaság, CE:ECHR:2022:0405JUD002847012, 178. és 179. §, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 136 A médiának, és közelebről az újságíróknak a közérdekű kérdésekkel kapcsolatos információk közléséhez való joga akkor élvez védelmet, ha az újságírók jóhiszeműen, pontos tények alapján járnak el, és az újságírói etika tiszteletben tartása mellett „megbízható és pontos” információkkal szolgálnak, vagy másként fogalmazva, a felelős újságírás elveit tiszteletben tartva járnak el (lásd: EJEB, 2022. április 5., NIT S.R.L. kontra Moldovai Köztársaság, CE:ECHR:2022:0405JUD002847012, 180. §, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 137 E megfontolások napjainkban különösen fontos szerepet játszanak, tekintettel arra, hogy a média milyen befolyással bír a modern társadalomban, mivel nem csupán tájékoztat, hanem egyúttal – az információk bemutatásának módja révén – azt is sugallhatja, hogy a címzetteknek hogyan kell értékelniük az információkat. Olyan világban, ahol az egyén – hagyományos vagy elektronikus hordozókon terjedő, egyre több szerzőt érintő – hatalmas információáradattal szembesül, az újságírói etika tiszteletben tartásának ellenőrzése fokozott jelentőséggel bír (lásd: EJEB, 2022. április 5., NIT S.R.L. kontra Moldovai Köztársaság, CE:ECHR:2022:0405JUD002847012, 181. §, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 138 Végül, ami a véleménynyilvánítás szabadságának gyakorlásával járó „kötelezettségeket és felelősséget” illeti, a beavatkozás arányosságának vizsgálata során figyelembe kell venni a véleménynyilvánítás érintett eszközének potenciális hatását. Ebben az összefüggésben figyelembe kell venni azt, hogy az audiovizuális média gyakran sokkal közvetlenebb és erőteljesebb hatásokkal bír, mint a nyomtatott sajtó. A képek révén ugyanis az audiovizuális média közvetíthet olyan üzeneteket, amelyeket a nyomtatott sajtó nem képes átadni (lásd a fenti 90. pontot). A néző vagy a hallgató magánéletének középpontjában álló hétköznapi szórakoztató forrásokként a televízió és a rádió funkciója miatt hatásuk tovább fokozódik (lásd ebben az értelemben: EJEB, 2022. április 5., NIT S.R.L. kontra Moldovai Köztársaság ítélet, CE:ECHR:2022:0405JUD002847012, 182. §, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 139 Ezen ítélkezési gyakorlatnak megfelelően főszabály szerint a jelentős védelmet igénylő, közérdekű kérdésekhez kapcsolódó nyilatkozatokkal ellentétben az erőszakot, a gyűlöletet, az idegengyűlöletet vagy az intolerancia más formáit védő vagy igazoló nyilatkozatok általában nem részesülnek védelemben (lásd ebben az értelemben: EJEB, 1999. július 8., Sürek kontra Törökország (1. sz.), CE:ECHR:1999:0708JUD002668295, 61. és 62. §; EJEB, 2015. október 15., Perinçek kontra Svájc, CE:ECHR:2015:1015JUD002751008, 197. és 230. §).
- 140 Az EJEB szerint annak meghatározása céljából, hogy a megfogalmazott nyilatkozatok összessége minősülhet-e erőszak igazolásának, az alkalmazott kifejezésekre, a nyilatkozatok megfogalmazásának módjára, valamint terjesztésük kontextusára kell figyelmet fordítani (lásd

ebben az értelemben: EJEB, 2010. július 6., Gözel és Özer kontra Törökország, CE:ECHR:2010:0706JUD004345304, 52. §; EJEB, 2015. október 15., Perinçek kontra Svájc, CE:ECHR:2015:1015JUD002751008, 205. és 206. §).

141 A jelen jogalapot ezen elvek és megfontolások összességére figyelemmel kell értékelni.

A véleménynyilvánítás szabadsága korlátozásának fennállásáról

142 Előjáróban meg kell állapítani, hogy – amint az a megtámadott jogi aktusok (7) és (8) preambulumbekzdéséből kitűnik – a felperessel mint az Oroszországi Föderáció vezetésének állandó közvetlen vagy közvetett ellenőrzése alatt álló médiaorgánummal szemben az Oroszországi Föderáció Ukrajnával szembeni katonai agressziójának igazolására és alátámasztására irányuló propagandatevékenység folytatása miatt az általa biztosított tartalmak sugárzásának ideiglenes tilalmát rendelték el.

143 Ez az ideiglenes sugárzási tilalom a felperesnek a Charta 11. cikkének (1) bekezdése értelmében vett, véleménynyilvánítás szabadságához való jogának a felperes általi gyakorlásába való beavatkozásnak minősül, amint az végeredményben a megtámadott jogi aktusok (10) és (11) preambulumbekzdéséből is kitűnik.

144 E tekintetben emlékeztetni kell arra, amint az a fenti 135. pontban szerepel, hogy a Charta 11. cikke által védelemben részesített véleménynyilvánítás szabadsága, amelyre a felperes hivatkozik, a Charta 52. cikkének (1) bekezdésében meghatározott feltételek között korlátozható, amely rendelkezés értelmében egyrészt az említett „Chartában elismert jogok és szabadságok gyakorlása csak a törvény által, és e jogok lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható”, másrészt pedig „[a]z arányosság elvére figyelemmel, korlátozásukra csak akkor és annyiban kerülhet sor, ha és amennyiben az elengedhetetlen és ténylegesen az Unió által elismert általános érdekű célkitűzéseket vagy mások jogainak és szabadságainak védelmét szolgálja”.

145 Így ahhoz, hogy a véleménynyilvánítás szabadságának megsértése megfeleljen az uniós jognak, négy feltételnek kell teljesülnie. Először is a szóban forgó korlátozásnak „törvény által [előírtnak]” kell lennie, abban az értelemben, hogy az uniós intézménynek, amely olyan intézkedéseket fogad el, amelyek korlátozhatják a valamely természetes vagy jogi személyt megillető véleménynyilvánítás szabadságát, ennek érdekében jogalappal kell rendelkeznie. Másodszor a szóban forgó korlátozásnak tiszteletben kell tartania a véleménynyilvánítás szabadságának lényeges tartalmát. Harmadszor, a korlátozásnak ténylegesen meg kell felelnie valamely, az Unió ilyenként elismert általános érdekű célkitűzésnek. Negyedszer, a szóban forgó korlátozásnak arányosnak kell lennie (lásd ebben az értelemben: 2017. június 15-i Kiselev kontra Tanács ítélet, T-262/15, EU:T:2017:392, 69. és 84. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2018. szeptember 13-i VTB Bank kontra Tanács ítélet, T-734/14, nem tették közzé, EU:T:2018:542, 140. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

146 Ezek a feltételek lényegében megfelelnek az EJEB azon ítélkezési gyakorlatában előírt feltételeknek, amely szerint a véleménynyilvánítás szabadságának gyakorlásával kapcsolatos beavatkozásnak ahhoz, hogy az EJEE 10. cikkének (2) bekezdésére tekintettel igazolható legyen, „törvényben meghatározott[nak]” kell lennie, egy vagy több jogszerű célt kell követnie, és ezen célok eléréséhez „szükséges[nek] [kell lennie] egy demokratikus társadalomban” (lásd ebben az értelemben: EJEB, 2012. június 7., Centro Europa 7 S.r.l. és Di Stefano kontra Olaszország, CE:ECHR:2012:0607JUD003843309, 135. §).

- 147 Ebből következik, hogy a Tanács elfogadhatott olyan korlátozó intézkedéseket, amelyek korlátozhatják a felperest megillető véleménynyilvánítás szabadságát, feltéve hogy ezek a korlátozások tiszteletben tartják a fent felidézett feltételeket, amelyeknek teljesülniük kell ahhoz, hogy ezt a szabadságot jogszerűen lehessen korlátozni (lásd ebben az értelemben: 2017. június 15-i Kiselev kontra Tanács ítélet, T-262/15, EU:T:2017:392, 70. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 148 Meg kell tehát vizsgálni, hogy a szóban forgó korlátozó intézkedéseket törvény írja-e elő, azok tiszteletben tartják-e a véleménynyilvánítás szabadságának lényeges tartalmát, általános érdekű célkitűzést szolgálnak-e és nem aránytalanok-e, azzal a pontosítással azonban, hogy a felperes a beadványaiban ez utóbbi feltételre összpontosította érvelését.

Azon feltételtől, amely szerint a véleménynyilvánítás szabadsága bármely korlátozásának törvény által előírtnak kell lennie

- 149 Ami azt a kérdést illeti, hogy a szóban forgó korlátozó intézkedéseket törvény írja-e elő, megjegyzendő, hogy ezeket az intézkedéseket – többek között – általános hatályú jogi aktusok vezetik be, és azok az uniós jogban – a megtámadott határozatot illetően az EUSZ 29. cikk, a megtámadott rendeletet illetően pedig az EUMSZ 215. cikk képezte – egyértelmű jogalapokkal rendelkeznek (lásd ebben az értelemben: 2017. június 15-i Kiselev kontra Tanács ítélet, T-262/15, EU:T:2017:392, 72. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2021. július 14-i Cabello Rondón kontra Tanács ítélet, T-248/18, EU:T:2021:450, 121. pont). A Szerződések e rendelkezései kellően előre láthatók az érintettek számára a tekintetben, hogy céljuk az, hogy jogalapot szolgáljanak korlátozó intézkedések elfogadásához, amelyek sérthetik vagy korlátozhatják a véleménynyilvánítás szabadságát (lásd a fenti 49–52. és 62. pontot).
- 150 Ami az előreláthatóság követelményét illeti, az EJEB több alkalommal kimondta, hogy az EJEE 10. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „törvénynek” csak olyan norma tekinthető, amelynek megfogalmazása elég pontos ahhoz, hogy a jogalany hozzá tudja igazítani magatartását. A jogalanyok – szükség esetén tájékozott tanácsadók segítségével – képesnek kell lenni arra, hogy az ügy körülményei között észszerű mértékben előre lássa azokat a következményeket, amelyek valamely adott jogi aktusból származhatnak. E következményeknek nem kell szükségszerűen teljes bizonyossággal előre láthatóaknak lenniük. Így önmagában nem sérti az előreláthatóság követelményét az olyan törvény, amely, noha mérlegelési jogkört biztosít, annak terjedelmét és gyakorlásának módját az elérni kívánt jogszerű célra tekintettel kellő pontossággal határozza meg ahhoz, hogy az egyén számára megfelelő védelmet biztosítson az önkényes eljárással szemben (lásd: EJEB, 2022. április 5., NIT S.R.L. kontra Moldovai Köztársaság, CE:ECHR:2022:0405JUD002847012, 159. §, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 151 A jelen ügyben a fentiekre, valamint a Tanácsot a korlátozó intézkedések elfogadása során megillető széles mérlegelési jogkörre tekintettel (lásd a fenti 52. pontot) a média – különösen az audiovizuális média – jelenkori társadalomban betöltött szerepének jelentőségére tekintettel előrelátható volt, hogy az Oroszországi Föderáció Ukrajnával szembeni katonai agressziójának egy teljes mértékben az orosz állami költségvetéséből finanszírozott médiaorgánum által televízióban és az interneten sugárzott adások során nyújtott széleskörű médiatámogatását érinthetik az ilyen agressziót támogató propagandatevékenységek sugárzásának megtiltásában álló korlátozó intézkedések (lásd ebben az értelemben: 2017. június 15-i Kiselev kontra Tanács ítélet, T-262/15, EU:T:2017:392, 76. pont).

152 Ilyen körülmények között meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben teljesül az a feltétel, amely szerint a véleménynyilvánítás szabadságával kapcsolatos korlátozásoknak törvény által előírtaknak kell lenniük.

A véleménynyilvánítás szabadsága lényeges tartalmának tiszteletben tartásáról

153 Meg kell vizsgálni, hogy a felperes tartalmainak sugárzására vonatkozó ideiglenes tilalom jellege vagy terjedelme sérti-e a véleménynyilvánítás szabadságának lényeges tartalmát.

154 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a szóban forgó korlátozó intézkedések ideiglenes és visszafordítható jellegűek. A módosított 2014/512 határozat 9. cikkéből következik ugyanis, hogy a határozatot 2022. július 31-ig kell alkalmazni, és folyamatosan felül kell vizsgálni (lásd a fenti 28. pontot). A szóban forgó korlátozó intézkedések 2022. július 31-ét követő fenntartása a Tanács részéről új határozat és új rendelet elfogadását teszi szükségessé.

155 A felperes állításával ellentétben a megtámadott jogi aktusok (10) preambulumbekzdése utolsó részének – a felperes véleménynyilvánítási szabadságába való lehető legkorlátozottabb beavatkozásra vonatkozó követelménnyel összefüggésben olvasott és értelmezett – szövegéből kitűnik, hogy a szóban forgó korlátozó intézkedéseknek a 2022. július 31. utáni fenntartása két együttes feltétel fennállásától függ. Ezeket az intézkedéseket ugyanis addig lehet fenntartani, amíg egyrészt véget nem ér az Ukrajnával szembeni agresszió, és másrészt, amíg az Oroszországi Föderáció és annak kapcsolódó médiaorgánumai fel nem hagynak az Unióval és tagállamaival szembeni propagandatevékenységek folytatásával. Ami a két együttes feltételt illeti, amennyiben a kettő közül az egyik már nem teljesül, a szóban forgó intézkedéseket már nem kell fenntartani. A felperes tehát nem hivatkozhat arra, hogy azokat a Tanács által előzetesen meghatározott időbeli korlátozás nélkül kell alkalmazni.

156 Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy a megtámadott jogi aktusok nem akadályozzák a tájékozódás és a véleménynyilvánítás szabadságához tartozó valamennyi tevékenységet. Amint ugyanis a megtámadott jogi aktusok (11) preambulumbekzdéséből kitűnik, a felperessel szemben előírt, a sugárzásra vonatkozó ideiglenes tilalom nem akadályozza meg, hogy a felperes a műsorszolgáltatástól eltérő tevékenységeket folytasson az Unióban, így például kutatást és interjúkészítést. A Tanáccsal egyetértve tehát kijelenthető, hogy a felperes és újságírói továbbra is jogosultak bizonyos, a tájékozódás és véleménynyilvánítás szabadságához kapcsolódó tevékenységek folytatására, és hogy az említett tilalom főszabály szerint nem akadályozza meg más, potenciálisan jövedelemtermelő tevékenységeknek a felperes általi gyakorlását.

157 Ezenfelül a Tanáccsal egyetértve rá kell mutatni arra, hogy a megtámadott jogi aktusok nem tiltják meg a felperes számára, hogy tartalmait az Unión kívül – többek között a francia nyelvű országokban – sugározza, így a szóban forgó korlátozó intézkedések nem sértik a véleménynyilvánítás szabadságának az Unión kívül történő gyakorlásához fűződő jogát (lásd ebben az értelemben: 2017. június 15-i Kiselev kontra Tanács ítélet, T-262/15, EU:T:2017:392, 123. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Végeredményben a felperest nem akadályozták meg sem abban, hogy műsorokat és szerkesztői tartalmakat készítsen, sem abban, hogy azokat a szóban forgó intézkedésekkel nem érintett szervezetek részére értékesítse, ideértve a TV Novostit és az RT-csoport harmadik országokban letelepedett más médiaorgánumait is, amelyek tehát az Unión kívül sugározhatták ezeket a tartalmakat.

- 158 Egyébiránt, ami a CCIJP azon döntésére alapított érvet illeti, hogy a felperes számára dolgozó újságírók által benyújtott, sajtóigazolvány iránti minden új kérelmet elutasít, meg kell állapítani, hogy ez az elutasítás közvetlenül az említett bizottság egyoldalú határozatából következik, amelynek elfogadása nem a megtámadott jogi aktusokból ered, és amely egyébként a hatáskörrel rendelkező francia bíróságok előtt jelenleg folyamatban lévő eljárás tárgyát képezi. Következésképpen a felperes tévesen állítja, hogy az, hogy az újságírói francia területen nem tudják gyakorolni szakmai tevékenységüket, a megtámadott jogi aktusok elfogadásának következménye.
- 159 Ezen okokból meg kell állapítani, hogy a szóban forgó ideiglenes tilalom jellege és terjedelme tiszteletben tartja a véleménynyilvánítás szabadságának lényeges tartalmát, és nem veszélyezteti önmagában e szabadságot.

Az Unió által önmagában elismert általános érdekű célkitűzés követéséről

- 160 Ami az Unió által önmagában elismert általános érdekű célkitűzés követésére vonatkozó feltételt illeti, a Tanácshoz hasonlóan meg kell állapítani, hogy – amint az a megtámadott jogi aktusok (1)–(10) preambulumbekendéséből kitűnik – a Tanács a szóban forgó korlátozó intézkedésekkel kettős célkitűzést követ.
- 161 Egyrészt, amint az a megtámadott jogi aktusok (6)–(8) preambulumbekendésében szerepel, a Tanács célja az Unió közrendjének és biztonságának védelme, amelyeket az Oroszországi Föderáció által a vezetésének közvetlen vagy közvetett ellenőrzése alatt álló médiaorgánumokon keresztül folytatott, az Unió és tagállamai destabilizálására és az Oroszországi Föderáció Ukrajnával szembeni katonai agressziójának támogatására irányuló szisztematikus nemzetközi propagandakampány fenyeget, ami megfelel a közös kül- és biztonságpolitika egyik célkitűzésének. Az ilyen propagandatevékenységgel megbízott médiaorgánumokkal szembeni korlátozó intézkedések elfogadása ugyanis megfelel az EUSZ 21. cikk (2) bekezdésének a) pontjában említett, az Unió értékeinek, alapvető érdekeinek, biztonságának, függetlenségének és integritásának védelmére irányuló célkitűzésnek.
- 162 Egyébiránt, amint az a fenti 56. pontban már megállapítást nyert, mivel a propaganda és a dezinformációs kampányok alkalmasak arra, hogy megkérdőjelezzék a demokratikus társadalmak alapjait, és a modern háborús eszköztár szerves részét képezik, a szóban forgó korlátozó intézkedések az EUSZ 3. cikk (1) és (5) bekezdésében az Unió számára kitűzött, többek között a békével kapcsolatos célkitűzéseknek az Unió általi követésének a keretébe is illeszkednek.
- 163 Másrészt, amint azt a Tanács hangsúlyozza, a szóban forgó korlátozó intézkedések az Unió által a korlátozó intézkedések sorozatának elfogadása révén kialakított, gyors, egységes, fokozatos és összehangolt válasza irányuló átfogó stratégiával elérni kívánt célok közé is illeszkednek (lásd a fenti 12., 17. és 19. pontot), amely stratégia végső célja, hogy a lehető legnagyobb nyomást gyakorolja az orosz hatóságokra annak érdekében, hogy véget vessenek az Ukrajnát destabilizáló intézkedéseiknek és politikáiknak, valamint az ezen országgal szembeni katonai agresszióknak. Ebből a szempontból a szóban forgó korlátozó intézkedések megfelelnek az EUSZ 21. cikk (2) bekezdésének c) pontjában említett azon célkitűzésnek, hogy az Egyesült Nemzetek Alapokmányának céljaival és elveivel összhangban megőrizték a békét, megelőzzék a konfliktusok kialakulását, és erősítsék a nemzetközi biztonságot (lásd ebben az értelemben: 2017. június 15-i Kiselev kontra Tanács ítélet, T-262/15, EU:T:2017:392, 81. pont).

- 164 Egyes beavatkozó felekkel egyetértve meg kell jegyezni, hogy a szóban forgó korlátozó intézkedések felfoghatók úgy, mint az Egyesült Nemzetek Alapokmánya 2. cikkének (4) bekezdését sértő agresszióval és következésképpen a nemzetközi jog által előírt *erga omnes* kötelezettségek megsértésével szembesülő nemzetközi jogi jogalanynak az Unió rendelkezésére álló békés eszközökkel, az EUSZ 3. cikk (5) bekezdésében meghatározott célkitűzések elérése érdekében adott reakciója.
- 165 E jogsértés fennállását mindemellett az Egyesült Nemzetek Közgyűlésének az „Aggression against Ukraine” (Ukrajna elleni agresszió) című 2022. március 2-i határozata (A/ES-11/L.1) is megerősítette. E határozatban az Egyesült Nemzetek Közgyűlése – a „Uniting for peace” (Egyesülve a békéért) című, 1950. november 3-i 377 A(V) sz. határozatára hivatkozva, és úgy ítélte meg, hogy a Biztonsági Tanács állandó tagjai közötti egyhangú egyetértés hiánya megakadályozta abban, hogy eleget tegyen a nemzetközi béke és biztonság fenntartásával kapcsolatos elsődleges felelősségének – többek között a leghatározottabban elítélte az Oroszországi Föderáció által az Egyesült Nemzetek Alapokmánya 2. cikkének (4) bekezdésének megsértésével Ukrajnával szemben elkövetett agressziót, követelte, hogy az Oroszországi Föderáció haladéktalanul szüntesse be az erőszak Ukrajnával szembeni alkalmazását, és haladéktalanul, teljes mértékben és feltételek nélkül vonja ki katonai erőit Ukrajna nemzetközileg elismert határain belüli területéről. Emlékeztetett továbbá az Egyesült Nemzetek Alapokmányának 2. cikke értelmében valamennyi államot terhelő, arra vonatkozó kötelezettségre, hogy a nemzetközi érintkezéseik során tartózkodniuk kell a más állam területi épsége vagy politikai függetlensége ellen irányuló vagy az Egyesült Nemzetek céljaival össze nem férő, bármely más módon megnyilvánuló erőszakkal való fenyegetéstől vagy erőszak alkalmazásától, továbbá, hogy kötelesek nemzetközi viszályaikat békés eszközökkel rendezni. A Közgyűlés, miután megállapította, hogy az Ukrajna szuverén területén folytatott orosz katonai műveletek Európában évtizedek óta nem látott mértéket értek el, úgy ítélte meg, hogy sürgős intézkedésekre van szükség a jelenlegi nemzedéknek a háború borzalmaitól való megmentése érdekében. Követelte, hogy az Oroszországi Föderáció haladéktalanul hagyjon fel az erőszak Ukrajnával szembeni alkalmazásával, és tartózkodjon attól, hogy bármely tagállammal szemben jogellenes fenyegetést vagy erőszakot alkalmazzon. E határozat rendelkező részében a Közgyűlés többek között megerősítette azon erőfeszítéseket, amelyeket a főtitkár, a tagállamok és a nemzetközi szervezetek a jelenlegi helyzet enyhítése, valamint az Oroszországi Föderáció Ukrajnával szembeni agressziója által kiváltott humanitárius válságra és menekültválságra való reagálás érdekében tettek.
- 166 Amint azt a Tanács helyesen hangsúlyozza, a hadiállapotnak és a nemzetközi humanitárius jog azzal járó megsértésének a megszüntetése a nemzetközi közösség számára szintén kiemelkedő általános érdekű célkitűzésnek felel meg (lásd ebben az értelemben: 1996. július 30-i Bosphorus ítélet, C-84/95, EU:C:1996:312, 26. pont).
- 167 Ennélfogva a jelen ügyben az általános érdekű célkitűzésre vonatkozó feltétel teljesül.

A szóban forgó korlátozó intézkedések arányos jellegéről

- 168 A szóban forgó korlátozások arányos jellegét illetően emlékeztetni kell arra, hogy az arányosság elve megköveteli, hogy azok a korlátozások, amelyeket az uniós jogi aktusok a Chartában előírt jogokra és szabadságokra nézve maguk után vonhatnak, ne haladják meg az elérni kívánt jogszerű céloknak, illetve mások jogai és szabadságai védelmének a megvalósításához megfelelő és szükséges mértéket, ami azt jelenti, hogy ha több megfelelő intézkedés közül lehet választani, a kevésbé kényszerítő jellegű intézkedéshez kell folyamodni, és az okozott hátrányok a kitűzött célokhoz képest nem lehetnek aránytalanul nagyok (lásd: 2022. április 26-i Lengyelország kontra

Parlament és Tanács ítélet, C-401/19, EU:C:2022:297, 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; lásd még ebben az értelemben: 2017. június 15-i Kiselev kontra Tanács ítélet, T-262/15, EU:T:2017:392, 87. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

169 Így a szóban forgó korlátozó intézkedések arányosságának vizsgálata érdekében először is meg kell vizsgálni, hogy a Tanács által előterjesztett bizonyítékok alkalmasak-e az általa lényegében a felperes ellenőrzésére és az általa sugárzott műsorszámok tartalmára vonatkozóan levont következtetés igazolására, ezt követően pedig azt, hogy a szóban forgó korlátozó intézkedések alkalmasak-e az Unió által követett általános érdekű célkitűzések elérésére és szükségesek-e ahhoz.

– *A Tanács által előterjesztett bizonyítékok releváns és elegendő jellegéről*

170 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy azon indokok jogszerűségének a felülvizsgálata címén, amelyeken egy meghatározott személy nevének a korlátozó intézkedésekkel érintett személyek jegyzékébe való felvételére vagy a jegyzéken való további szerepeltetésére vonatkozó határozat alapul, az uniós bíróság meggyőződik arról, hogy e határozat, amely e személy tekintetében egyedi hatállyal rendelkezik, kellően biztos ténybeli alappal rendelkezik-e. Ez magában foglalja az említett határozat alapjául szolgáló indokolásának alapjául szolgáló tények ellenőrzését, így a bírósági felülvizsgálat nem a hivatkozott indokok absztrakt valószínűségének értékelésére korlátozódik, hanem arra irányul, hogy ezen indokok – vagy legalább azok közül egy, ugyanezen határozat alátámasztására önmagában elengedőnek tekintett indok – kellően pontosan és konkrétan megalapozottak-e (2015. április 21-i Anboubá kontra Tanács ítélet, C-605/13 P, EU:C:2015:248, 45. pont; 2017. június 15-i Kiselev kontra Tanács ítélet, T-262/15, EU:T:2017:392, 62. pont).

171 Elsősorban meg kell határozni, hogy a Tanács jogosan tekinthette-e a felperest az Oroszországi Föderáció vezetésének állandó közvetlen vagy közvetett ellenőrzése alatt álló médiaorgánumnak.

172 Először is az iratokból kitűnik, és a felperes sem vitatja, hogy a felperes alaptökeje az RT-csoport többi csatornájához hasonlóan a TV Novosti orosz jog szerinti egyesület tulajdonában áll, amely egyesületet lényegében teljes egészében az orosz állami költségvetésből finanszíroznak (lásd a fenti 2. pontot), amit a tárgyaláson maga a felperes is megerősített. Az ügy irataiból az is kitűnik, hogy ezt az egyesületet 2005-ben a RIA Novosti, egy állami hírügynökség hozta létre, amelyet 2013-ban megszüntettek egy olyan határozattal, amely úgy rendelkezett, hogy eszközei átszállnak a Rossiya Segodnya új állami nemzetközi hírügynökségre. Továbbá, amint azt a Tanács hangsúlyozta, az RT-csoportnak a felperes internetes oldalán ekként feltüntetett világszintű főszerkesztője által több alkalommal tett nyilatkozatokból lényegében kitűnik, hogy az RT-csoport az orosz állam tájékoztató szerve, „az országot képviselő nemzetközi csatorna”, amelynek feladata többek között az, hogy azokban az országokban, ahol a csatornái működnek, jelentős közönséget alakítson ki, és hogy kritikus időpontokban, például háború esetén „információs fegyverként” szolgáljon a nyugati világgal szemben. Ebben az összefüggésben az RT-csoport funkcióját lényegében az orosz honvédelmi minisztérium szerepéhez hasonlították. E tekintetben azt is meg kell állapítani, hogy bár az RT-csoport világszintű főszerkesztője formálisan nem a felperes igazgatója, több – a Tanács által az ügy irataihoz csatolt – nyilatkozatából kitűnik, hogy rendszeresen úgy beszél a felperes újságíróiról, mint az „ő” újságíróiról. Ezenkívül a Törvényszék által a tárgyaláson feltett kérdésre válaszolva a felperes pontosította, hogy a TV Novosti tartalmuktól függetlenül megvásárolja a szerkesztői termékeit, és audiovizuális anyagokat, például dokumentumfilmeket és riportokat biztosít számára, amelyeket az RT-csoport valamennyi csatornája számára gyártnak. Végül az ügy irataiból kitűnik, hogy az Oroszországi Föderáció elnöke kijelentette

egyrészt, hogy „az RT nem teheti meg, hogy ne adja vissza a hivatalos hatalom azzal kapcsolatos álláspontját, ami az ország[á]ban és külföldön történik”, másrészt pedig, amikor a felperes helyiségeiben történő látogatást tervezett, hogy „ha ennyire félnek attól, hogy e sajtóorgánium befolyásolja az embereket, ez azt jelenti, hogy ezt a versenyt [ők] nyert[ék]”.

- 173 Válaszában a felperes annak megismétlésére szorítkozott, hogy még ha a különböző RT-csatornák ugyanahhoz a csoporthoz tartoznak és bizonyos értékeket osztanak is, a felperes teljes mértékben független volt és ő maga határozta meg a szerkesztői irányvonalát. Nem mutatott be azonban a Rossiya Segodnya és a TV Novosti orosz szervezetek tevékenységére irányadó szabályozási és intézményi keretre vonatkozó egyetlen olyan bizonyítékot sem, amely alátámaszthatná a szerkesztői függetlenségét és az e szervezetekkel szembeni intézményi autonómiáját. Amikor a tárgyaláson e tekintetben kifejezetten megkérdezték, nem tudott magyarázatot adni arra, hogy a szerkesztői függetlenségét és az RT-csoport tekintetében fennálló intézményi autonómiáját törvényből vagy mindenesetre közjogi aktusokból le lehet-e vezetni.
- 174 Ebből következik, hogy a Tanács kellően konkrét, pontos és egybevágó valószínűsítő körülmények együttesét terjesztette elő, amelyek bizonyítják, hogy a felperes az Oroszországi Föderáció vezetésének állandó közvetlen vagy közvetett ellenőrzése alatt állt.
- 175 Másodsorban meg kell állapítani, hogy a Tanács megalapozottan tekinthette-e úgy, hogy a felperes az Unióban és a szomszédos országokban a civil társadalmat célzó folyamatos és összehangolt, lényegében az Oroszországi Föderáció Ukrajnával szembeni agressziójának igazolására és alátámasztására irányuló propagandatevékenységeket folytatott.
- 176 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a Tanács a megtámadott jogi aktusok alátámasztására benyújtott több bizonyítékot, amelyek mindegyike az említett jogi aktusoknál korábbi, és a nyilvánosság számára hozzáférhető.
- 177 Először is ezekből a bizonyítékokból kitűnik, hogy a felperes az Ukrajnával szembeni katonai agressziót megelőző időszakban az internetes oldalán közzétett cikkek és interjúk révén, amelyek többek között az orosz fegyveres erők bevetésének az önmagát kikiáltó donyecki és luhanszki köztársaság védelmére irányuló preventív intézkedésként történő bemutatására irányultak, az orosz kormány Ukrajnát destabilizáló intézkedéseinek és politikáinak támogatására irányuló tevékenységet folytatott. Egy 2022. február 21-i cikkben, amely az orosz külügyminiszter azon kijelentéseit veszi át, amelyekkel ez utóbbi a „Nyugatot” azzal vádolta, hogy „elkerülhetetlen konfrontációt teremt Oroszország és a NATO között”, az is szerepel egyrészt, hogy „az amerikaiak folyamatosan ismétlik, hogy [...] »kűszöbön áll« Ukrajna Oroszország általi lerochanása[, a]mit Moszkva határozottan cáfolt, és azzal vádolja a Nyugatot, hogy a helyzet elmérgesítésére törekszik”, és másrészt, hogy „Ukrajna keleti részén az elmúlt napokban lényegesen romlott a helyzet[,] egy, ukrán területről kilőtt, ismeretlen típusú lövedék teljesen megsemmisítette az Oroszországi Föderáció [szövetségi biztonsági szolgálata] határőrségének egy létesítményét”. Néhány héttel korábban, 2021. december 1-jén a felperes egy videót tett közzé a Youtube-on, amelyben megismételte az orosz diplomácia vezetőjének kijelentéseit, amelyek szerint „Oroszország nem zárja ki, hogy Ukrajna a Nyugat támogatásával úgy dönt, hogy katonai kalandba bocsátkozik”. Egy 2022. január 24-i cikkben, amely az ukránok által a Donbasz területén folytatott „etnikai tisztogatásról” számol be, a következők szerepelnek: „Ezek a régiók, ne felejtjük el, Donyeck és Luhanszk, ezek Oroszország régiói, amelyeket Lenin és a bolsevikok adtak Ukrajnának.” Egy 2022. február 12-i cikkben szerepel egy, a moszkvai állami egyetem megbízott oktatójaként bemutatott megszólalóról készült videó, aki azt állítja, hogy számos dzsihadista csoport érkezett a front ukrain oldalára, és hogy provokációktól kell tartani. Egy 2022. február

21-i cikkben azt állítják, hogy az ukrán hadsereg általi „küszöbön álló atrocitások” fenyegetik a Donbasz oroszul beszélő lakosságát. Egy 2022. február 22-i interjúban egy politikai elemző azt állítja, hogy az Egyesült Államok propagandát folytat, „amely egy elképzelt háború minden elemét előállítja”, és hogy az Egyesült Államok „káros befolyást gyakorol, amely saját határainál fenyegeti Oroszország biztonságát, miközben azt a látszatot kelti, hogy egy szegény kis nemzet segítségére siet”.

- 178 Másodszor, a 2022. február 24., az Ukrajnával szembeni katonai agresszió napja, és 2022. február 27. között a felperes televíziós csatornáján sugárzott műsorokból kitűnik, hogy a felperes a katonai agresszió kitörését követően továbbra is átvette az Oroszországi Föderáció hatóságainak hivatalos állásfoglalásait, amelyek szerint az offenzíva – az orosz elnök 2022. február 24-i beszéde értelmében – „különleges művelet”, preventív, defenzív és korlátozott fellépést jelent, amelyet a nyugati országok és a NATO agresszív hozzáállása, valamint az ukrán provokációk okoztak, és az önmagát kikiáltó donyecki és luhanszki köztársaság védelmére irányul.
- 179 E tekintetben különös figyelmet kell fordítani az ezen műsorokban használt kifejezésekre, a nyilatkozatok megfogalmazásának módjára és az említett műsorok sugárzásának kontextusára, vagyis a folyamatban lévő háborúra.
- 180 2022. február 24-én, vagyis az orosz offenzíva első napján a délelőtti műsorban a folyamatban lévő katonai műveleteket ezen televíziós műsorok során egyes megszólalók az Oroszországi Föderáció „defenzív fellépéseként” jellemezték. Közlebből, egy politológusként bemutatott vendég többször azt állította, hogy az orosz reakció „defenzív” és „korlátozott”, és hogy a donbaszi háború a „nyugatiak” manipulációjának eredménye, hozzátéve, hogy: „Lássuk a tényleges felelősöket, objektíve csupán a NATO-ról és ukrán bábjaikról van szó.” Ez a vendég azt is állította, hogy a donbaszi területeket gyorsan fel kell szabadítani a „kijevi katonai rezsim befolyása” alól, és a folyamatban lévő katonai műveletek egyetlen célja a két donbaszi szeparatista köztársaság visszaszerzése és a nyugalom helyreállítása az orosz határokon. Ezenkívül kijelentette: „Oroszországnak nem áll szándékában, hogy háborút folytasson Ukrajna ellen és Ukrajnát annektálja, ellentétben azzal, amit a nyugati propaganda el akar hitetni velünk.” Ugyanezen műsorban egy másik helyszínről jelentkező másik vendég azt állította, hogy: „Nyilvánvalóan nem invázióról van szó, amint azt az angolszász, az uniós és a NATO-s hírügynökségek beállítani akarják, a donbaszi köztársaságok biztosításáról, és amint azt látni fogjuk, [...] a donbaszi polgárok felszabadításáról van szó, látni fogjuk, hogy a donbaszi polgárok örömmel fogják fogadni az orosz csapatokat, mivel a Donbaszt 2014 óta bombázzák az ukránok.” E vendég szerint ez nem „támadó háború, ez védekező háború az [ország] területének biztosítása és környezetének biztosítása érdekében.” E vendég hozzátette: „[A] veszélyt Ukrajna »nátósítása« jelenti, mivel ez a kommunikációs kampány, amely annak bemutatására irányul, hogy Oroszország az agresszor, lehetővé teszi, hogy elkerüljék a tárgyalást [...] és folyamatosan fegyvert szállítsanak Ukrajnának, tehát fokozódik az eskaláció és a Donbasz területe elleni ukrán támadás veszélye [...] [A] független köztársaságok Oroszország segítségét kérték.” Egy politikai elemzőként bemutatott másik vendég, aki szintén e délelőtti műsorban szerepelt, kijelentette, hogy „Moszkva tárgyalásra vonatkozó javaslatai ellenére, [...] a diplomácia ellenére, nyolc év elteltével [...] a Moszkva által jelenleg talált egyetlen megoldás a háború”. Amint azt a Tanács hangsúlyozza, ezekből a műsorokból kitűnik, hogy a megszólalók az Oroszországi Föderációval szembeni, régóta tartó provokációkról számoltak be, amelyek véleményük szerint indokolták a katonai támadást, valamint arról, hogy a konfliktus kitörését a nyugati országok intézkedéseivel és az állítólagos ukrainai provokációkkal kell összefüggésbe hozni.

181 2022. február 24-én a délután során több vendég továbbra is az Oroszországi Föderáció defenzív és preventív fellépéseként mutatta be az orosz offenzívát. Az is megfigyelhető volt, hogy a konfliktus kitörését ismét a nyugati országok intézkedéseinek, valamint az ukrainai provokációknak tudták be. Egy újságíró, akit stratégiai hírszerzési tanácsadóként mutattak be, azt állította, hogy „Ukrajna Oroszország teremtménye”. Egy, az Egyesült Államokkal foglalkozó politológusként bemutatott másik megszólaló kijelentése szerint: „[U]krajnában sok területi probléma van, ez egy olyan ország, amelynek jelentős nehézséget okozott, hogy valóban összeálljon, hogy szövetségben egyesüljön, és még ma is, ha Transznisztriát említjük, ha a Donbaszt vagy a Krímet említjük, ezek olyan területek, amelyek az Oroszországi Föderáció részévé kívánnak válni, akár tetszik nekünk, akár nem, és ezt a folyamatot figyelembe kell venni az összes mögöttes folyamat, különösen az orosz katonai beavatkozás megértéséhez.” Egy másik elemző kijelentése szerint: „[I]gen világos, hogy az önmagukat kikiáltó donbaszi köztársaságok biztonságossá tételéről és az ukrán állam abban való megakadályozásáról van szó, hogy a jövőben e két entitással szemben azt a politikát kövesse [...], amely abban áll, hogy azokat nyolc éve folyamatosan bombázza, tehát valójában a jelenlegi ukrán rezsim ártalom okozására való képességének a semlegesítéséről van szó.” Ezen elemző szerint „a Donbasz biztonságossá tétele nagyon fontos, és [amint azt] Putyin elnök mondta, ez Ukrajna semlegesítése, mivel azt Moszkva 2014 óta ellenséges entitásnak látja”. Hozzáteszi egyrészt, hogy „fennáll a szándék, hogy rendezzenek egy olyan vitát, amelyet tárgyalás útján nem lehetett rendezni, egyébiránt nagyrésztben Ukrajna és nyugati támogatói hibájából [...], és Oroszország úgy döntött, hogy fellép, és erőszakot alkalmaz” és másrészt, hogy „Oroszország számára egy olyan területi elrendezés helyreállításáról van szó, amely figyelembe veszi egy jelentős oroszul beszélő kisebbség jelenlétét”. Egy, stratégiai hírszerzési tanácsadóként bemutatott másik vendég szerint: „[A]bban, ami történik, sokan agressziót látnak, én inkább a védekezést látom [...] az 1991-es megállapodásokkal az Egyesült Államok vállalta, hogy nem fog sor kerülni a NATO keleti bővítésére, márpedig azzal, ami jelenleg történik, különösen a NATO-ba történő belépésre vonatkozó ukrán szándékkal, ennek az ellenkezője figyelhető meg.” E vendég szerint: „[N]oha vannak olyan szeparatista törekvések, amelyek segíthetnek Oroszországnak abban, hogy egy kis területet szerezzen, Oroszország jelenleg megelőzést folytat, védekezik, és ez kissé igazolja mindazt, amit látunk.”

182 A 2022. február 25-i délelőtti műsorban egy szerb magazin főszerkesztőjeként bemutatott, másik helyszínről jelentkező vendég azt állította, hogy párhuzam áll fenn az ukrainai helyzet és Szerbia 30 évvel ezelőtti helyzete között. E vendég „250 000 szerb Horvátországból való kitoloncolására” hivatkozik, arra, hogy az „akkori elnök[ük]et, Milosevicset új Hitlernek nyilvánították”, és „népirtás[ról beszél], [...] amelyet a kijevi kormány készített elő az Egyesült Államok, sőt, Brüsszel támogatásával”. Szintén e délelőtti műsorban egy, a moszkvai állami egyetem megbízott oktatójaként bemutatott megszólaló az ukrainai orosz offenzívát ismét defenzív és preventív jellegű fellépésként jellemezte. Véleménye szerint: „[Ezen offenzíva célja] Ukrajna demilitarizálása, mivel Ukrajnát az elmúlt időben a NATO országai »túlmilitarizálták«, noha nem NATO-tag, valamint Ukrajna nácitlanítása, mivel a 2014-es »Majdan« óta minden struktúrába beszivárogtak a neonáci csoportok [...] egy olyan országot, ahol példátlan mértékű a korrupció, amelyet külföldről irányítanak, teljességgel veszélyes ilyen állapotban hagyni, a lakossága érdekében, Európa érdekében, nem csupán Oroszország érdekében [...] tehát a közvetlen cél az ország demilitarizálása és annak lehetővé tétele, amint az már elhangzott, hogy a lakosság a 2004 óta az egymást követő »majdanok« által rákényszerített út helyett meghatározhassa, hogy milyen utat kíván követni.” E vendég szerint: „[Á]ltalában véve fennáll a kormányzás és a hivatalos ukrán kormány ideológiai orientációjának problémája [...] háborús hősként ismertek el olyan személyeket, akik a náci oldalán álltak [...] ha eljutunk oda, hogy náci hőseket dicsőítenek, akik lemészárolták a polgári lakosságot, és akik az akkori német hadseregbe tartoztak, a nemzetközi biztonságot érintő igen súlyos probléma áll fenn, mivel Ukrajna mégiscsak az U[nió] kapuinál található.” Azt is

állítja, hogy: „[F]ontos különbséget tenni a politikai és a jogi oldal között; politikai szempontból ténylegesen ez mindig vitatható, mivel a politika keretei között az erősebbnek van igaza, a nemzetközi közösség teljességgel jogszerűnek tartja, hogy bombázzák a volt Jugoszláviát [...], ezzel szemben [...] az, hogy Oroszország fel akar szabadítani egy népet egy szélsőséges kormány igája alól, ez már nem tartozik oda, [...] ha a nemzetközi közösség úgy dönt, hogy megvédi a kapuinál található náci rezsimet, ez az ő döntése, amorális, embertelen [...]”; jogi szempontból az a kérdés, hogy a donyecki régiók mennyiben jogosultak a függetlenségre[;] ehhez azt kell megérteni, hogy ténylegesen egyrészt ott van az állam önvédelemhez, valamint a területi integritása védelméhez való joga, azonban ehhez az kell, hogy az állam létezzen; márpedig az állam jogilag akkor létezik, ha a jogszabályait [...] átfogóan és általánosan alkalmazzák és azok a terület egészén hatásosak [...]; mondhatjuk-e valóban azt, hogy az ukrán állam létezik? Ha a – mindenestre a nemzetközi közösség által, legalábbis elméletileg, elismert és megkövetelt – demokratikus jogállamot nézzük, az ukrán állam nem létezik. Innentől kezdve teljességgel normális, hogy Donyeck és Luhanszk védelmet kér [...] normális, hogy Oroszország jogilag beavatkozik, hogy lehetővé tegye e népek számára az állam helyreállítását.” Hozzáteszi: „[T]erületi integritás csak akkor állhat fenn, ha van állam, attól kezdve, hogy nincs állam, fennáll a népek önrendelkezési joga, vagy az egyik, vagy a másik áll fenn; az ukrán államot először 2004-ben rombolták le, gyengítették meg [...] majd ezt 2014-ben befejezték [...]; tehát nincs állam, ettől kezdve nem lehet területi integritás.”

- 183 2022. február 25-én délután egy, geopolitológusként és a genfi (Svájc) egyetem előadójaként bemutatott vendég kijelentette: „Ez egy rendőrségi művelet [...] tehát az oroszok bizonyos módon rendet raktak, és ebben az értelemben ez lényegesen különbözik egy inváziótól mint olyantól [...] [el kell gondolkodni] a határok megváltoztatásán, amit a Szovjetunió bukása óta meg is tettünk.” Ezekre a kijelentésekre különösen a műsort vezető újságíró semmilyen észrevételt nem tett és semmilyen módon nem reagált. Egy másik, geostratégiai szakértőként bemutatott vendég többek között kijelentette: „[A]z amerikai stratégia célja, hogy Oroszországot bekerítse, és végső soron eltüntesse. Ez Jelcin évei alatt majdnem sikerült, majd Oroszország talpra állt.” Megállapítja, hogy Oroszország számára Ukrajna „stratégiai jelentőségű ország, amely semmi esetre sem léphet be a NATO-ba, vagyis egy ellenséges szervezetbe[, és hogy] ami történik, az normális, a Kreml szóvivőjének nyilatkozatai teljességgel jogszerűek.”
- 184 2022. február 26-án délután egy meghívott újságíró azt állította, hogy Franciaországban „oroszellenes” hangulat uralkodik, és az Oroszországi Föderációt a tárgyalásokra nyitott szereplőként mutatta be, továbbá egy ukrainai demilitarizált övezet kialakítására vonatkozó megbeszélések kapcsán az Oroszországi Föderáció által évekig kinyújtott kezét említett. Az adásba meghívottak az Oroszországi Föderáció által végrehajtott katonai agresszió magyarázata érdekében hangsúlyozták az európai országok álláspontját és a Donbasz helyzetét.
- 185 Végül, 2022. február 27-én vasárnap a katonai agressziót több meghívott továbbra is jogszerű fellépésként mutatta be, amelynek célja az önmagukat kikiáltó donbaszi köztársaságok védelme és a nyugati fenyegetésre való reagálás volt, valamint többek között az Egyesült Államok általi manipulációra hivatkoztak, többek között az Oroszországi Föderációval szemben kiszabott szankciókat illetően is. Közlebről, a délelőtti műsorban egy donbaszi különmegbízott (akinek a képe melletti feliraton a „Donyeck. Donyecki Köztársaság” megjelölés szerepelt) jelezte többek között, hogy „a helyi hatóságok attól tartanak, hogy az ukrán erők az olajraktárakat veszik célba, ahogyan az Luhanszk régióban is történt”. A délután során egy, stratégiai hírszerzési tanácsadóként bemutatott, a stúdióban jelen lévő meghívott újságíró a [műsort vezető] újságíró kérdésére a következőket mondta: „[A] párbeszédnek nincs alternatívája, főleg ha ezt az ukrainai orosz inváziót agresszióként, jogellenes cselekményként fogjuk fel, ezzel szemben bizonyos fajta legitimitással is felruházható, mivel Oroszország a Donbaszban élő, oroszul beszélő lakosság

kérésével igazolhatja ezt a fellépést”. Ugyanezen a délután sugároztak egy, a donbaszi helyzetet érintő egyoldalú riportot, amely az Ukrajnával szembeni agresszió előtt készült, és amely lényegében kizárólag az önmagukat kikiáltó donbaszi köztársaságokban uralkodó oroszbarát hangulatról számolt be. E riportban Ukrajnát szinte kizárólag agresszor államként mutatják be, amely egyedül felelős a Donbasz bombázásáért, mind a megkérdézett lakosság, mind a riportban szereplő egyetlen újságíró állítása szerint. Az ukrán hatóságok álláspontjáról vagy a Donbasz bombázását elkövető erők kilétével kapcsolatos nemzetközi vitákról egyáltalán nem tesznek említést.

186 Így a fenti 180–185. pontban megvizsgált bizonyítékok alapján a Tanács érvényesen tekinthette úgy, hogy a felperes olyan műsorszámokat sugárzott, amelyek az Ukrajnával szembeni katonai agresszióval kapcsolatos események olyan olvasatát tartalmazták, amely ezt az agressziót, valamint az Oroszországi Föderáció politikai vezetőnek az arra vonatkozó narratíváját támogatta, többek között az Ukrajna és a NATO általi agresszió közvetlen fenyegetésének fennállását illetően (lásd a fenti 180–182. pontot), az orosz kormányzati szervekéhez hasonló, sőt azzal azonos szóhasználattal, így például „háború” helyett „különleges katonai műveletre”, „rendőrségi műveletre” vagy az „Oroszországi Föderáció defenzív és preventív jellegű fellépésére” hivatkozva (lásd a fenti 178., 180. és 181. pontot).

187 Közelebbről, a fenti 180–185. pontból kitűnik, hogy a felperes műsoraiban nagy helyet adtak olyan külső kommentátoroknak, akiket a csatorna szerkesztősége az irányultságukat ismerve hívott meg, és akik általában igazolták az Ukrajnával szembeni katonai agressziót, és akiknek az állításaira a műsorvezetők – ritka kivételektől eltekintve – nem reagáltak. Bár véleményüket egyes esetekben ellensúlyozták különböző megszólalók által kifejtett más álláspontok, ez azonban nem elegendő a nagyrésztben az Ukrajnával szembeni katonai agressziót támogató narratívát megfogalmazó kijelentések kiegyensúlyozásához. E tekintetben egyébként emlékeztetni kell arra, hogy az EJEB szerint, mivel a kiadónak hatalmában áll a szerkesztői irányvonal befolyásolása, közvetetten osztozik azokban a „kötelezettségekben és felelősségekben” amelyek a szerkesztőket és az újságírókat az információk gyűjtése és nyilvánosság számára történő terjesztése során terhelik, és e szerep konfliktushelyzetben és feszültségek esetén fokozott jelentőséggel bír (lásd ebben az értelemben: EJEB, 1999. július 8., Sürek kontra Törökország (1. sz.), CE:ECHR:1999:0708JUD002668295, 63. §).

188 A Tanács tehát helyesen állapíthatta meg, hogy a fent említett különböző információk olyan kellően konkrét, pontos és egybevágó valószínűsítő körülmények együttesét képezik, amelyek alkalmasak annak bizonyítására, hogy egyrészt a felperes a szóban forgó korlátozó intézkedések elfogadása előtt aktívan támogatta az Oroszországi Föderáció által Ukrajnával szemben folytatott destabilizáló és agresszív politikát, amely végül kiterjedt katonai offenzívához vezetett, másrészt pedig, hogy a felperes többek között az Ukrajnával szembeni katonai agressziót igazoló információkat terjesztett, amelyek alkalmasak voltak arra, hogy jelentős és közvetlen fenyegetést jelentsenek az Unió közrendjére és biztonságára nézve.

189 E következtetést nem kérdőjelezi meg a felperes által az ügy irataihoz csatolt dokumentumok és videofájlok. Anélkül, hogy szükséges lenne ezen bizonyítékoknak a Tanács által az eljárási szabályzat 76. cikke d) pontjának megsértése miatt vitatott elfogadhatóságáról határozni, azt érintően, hogy a Tanács véleménye szerint a felperes minden egyes alkalommal általánosan hivatkozott a válasz mellékleteire, meg kell állapítani, hogy gyakran töredékes felvételekről van szó, amelyek csak igen ritkán tükrözik egy fegyveres konfliktus valódiságát, amelyeket nem feltétlenül helyeznek kontextusba, vagy amelyeket olykor más időszámban sugároztak, mint a fenti 180–185. pontban felidézett kijelentéseket. Az ilyen felvételek önmagukban véve nem alkalmasak

annak bizonyítására, hogy a felperes összességében véve kiegyensúlyozottan kezelte a folyamatban lévő háborúval kapcsolatos információkat (lásd a fenti 187. pontot), tiszteletben tartva az audiovizuális média „kötelezettségeire és felelősségére” vonatkozó, az EJEB fenti 136–140. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatában rögzített elveket. Ami a felperes azon érvét illeti, hogy bizonyos információkat ugyanúgy kezelt és bizonyos kifejezéseket ugyanúgy használt, mint más médiaorgánumok, az ezen állítás alátámasztására felhozott bizonyítékok nem támasztják alá, hogy a felperes által hivatkozott médiaorgánumok rendszeresen a fenti 180–185. pontban kifejtettekhez hasonló tartalmakat sugároztak volna.

- 190 Egyébiránt e videók némelyikéből kitűnik, hogy a Donyeck és Luhanszk régiókra vonatkozó képek sugárzása során a 2022. február 24. és 27. közötti időszakban az információs sávban „Donyeck. DonyECKi Köztársaság” és „Luhanszk. Luhanszki Köztársaság” szerepelt. Márpedig elegendő megjegyezni, hogy ezen Ukrajnához tartozó területeknek független „köztársaságokként” való megjelölését az Oroszországi Föderáció használja, amely mindemellett elismerte azok szuverenitását és függetlenségét (lásd a fenti 10. pontot), ami tanúsítja az Oroszországi Föderációtól származó propaganda tükrözésére törekvő tájékoztatás részrehajló jellegét.
- 191 E megfontolások összességére tekintettel a felperes nem bizonyítja, hogy a Tanács tévesen értékelte a tényeket, amikor úgy ítélte meg, hogy a felperes lényegében az Oroszországi Föderáció vezetésének állandó ellenőrzése alatt álló médiaorgánum, és hogy a műsorszámait révén a civil társadalmat célzó folyamatos és összehangolt, az Oroszországi Föderáció által a nemzetközi jog és az Egyesült Nemzetek Alapokmányának megsértésével folytatott, Ukrajnával szembeni agresszió igazolására és alátámasztására irányuló kijelentéseket sugárzott az Unióban. A felperes azt sem bizonyítja, hogy a Tanács értékelési hibát követett volna el azzal, hogy e kijelentéseket az említett agresszió javára folytatott propagandatevékenységeknek minősítette, amint az a megtámadott jogi aktusok (7) preambulumbekzdéséből kitűnik.

– *A korlátozások alkalmas jellegéről*

- 192 Meg kell vizsgálni, hogy a szóban forgó korlátozó intézkedések alkalmasak-e az Unió által elérni kívánt általános érdekű célkitűzések elérésére.
- 193 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a Tanács az őt e területen megillető széles mérlegelési jogkörre tekintettel (lásd a fenti 52. pontot) helytállóan ítélhette meg úgy, hogy a szóban forgó korlátozó intézkedések, amelyek az Oroszországi Föderáció ellenőrzése alatt álló, az utóbbi Ukrajnával szembeni katonai inváziója javára propagandatevékenységet folytató médiaorgánumokra vonatkoztak, alkalmasak voltak arra, hogy megvédjék az Unió közrendjét és biztonságát, és megőrizték az európai társadalomban a demokratikus vita integritását, valamint a békét és a nemzetközi biztonságot.
- 194 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a felperes tartalmi sugárzásának ideiglenes tilalma mint a gyors, egységes, fokozatos és összehangolt válasz keretébe illeszkedő, korlátozó intézkedések sorozatának részeként bevezetett intézkedés, azon célkitűzés elérésére alkalmas intézkedésnek is minősül, hogy az orosz hatóságokra maximális nyomást gyakoroljanak annak érdekében, hogy azok véget vessenek az Ukrajnát destabilizáló intézkedéseiknek és politikáiknak, valamint az ezen országgal szembeni katonai agresszióknak (lásd a fenti 163. pontot).
- 195 Ebből következik, hogy a szóban forgó korlátozó intézkedések alkalmasak az Unió által elérni kívánt általános érdekű célkitűzések elérésére.

– A korlátozások szükségességéről

- 196 Meg kell vizsgálni, hogy más, kevésbé kényszerítő jellegű intézkedések nem tették volna-e lehetővé az Unió által követett kívánt általános érdekű célkitűzések elérését.
- 197 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperes 24 órás hírcsatornájának jellegére figyelemmel más, kevésbé kényszerítő jellegű korlátozó intézkedések, mint a bizonyos uniós országokban történő sugárzás tilalma vagy a műsorszámok sugárzásának bizonyos módjaira korlátozódó tilalom, valamint a bizonyos típusú tartalmakra történő korlátozás vagy a banner vagy akár figyelmeztetés feltüntetésére vonatkozó kötelezettség nem teszi lehetővé a megtámadott jogi aktusok által követett célkitűzések ugyanolyan hatékony elérését, vagyis az Unió közrendjét és biztonságát érintő közvetlen fenyegetés megszüntetését és az orosz hatóságokra annak érdekében történő maximális nyomásgyakorlást, hogy véget vessenek az Ukrajnával szembeni katonai agresszióknak (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2017. június 15-i Kiselev kontra Tanács ítélet, T-262/15, EU:T:2017:392, 85. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Amint arra a Tanács és egyes beavatkozó felek helyesen rámutattak, más intézkedések nem érték volna el ugyanazt az eredményt, mivel ezek közül egyesek, mint például a bizonyos tartalmak sugárzásának tilalma, egy 24 órás hírcsatorna esetében gyakorlatilag megvalósíthatatlanok lettek volna, míg mások, mint például a banner vagy akár figyelmeztetés feltüntetésére vonatkozó kötelezettség, korlátozott hatékonyságúak lettek volna.
- 198 Közelebbről, meg kell állapítani egyrészt, hogy a szóban forgó korlátozó intézkedések rendkívüli sürgősség jellemezte, rendkívüli kontextusba illeszkednek (lásd a fenti 9–18. pontot), amelyet többek között az Ukrajnával szembeni katonai agresszió fokozódása határoz meg, másrészt pedig, hogy ezek az intézkedések egy, a Tanács által a 2022. február utolsó hete és a 2022. március eleje között annak érdekében elfogadott, példátlan terjedelmű intézkedéssorozat szerves részét képezik, hogy az Unió rendelkezésére álló békés eszközökkel fellépjen az Oroszországi Föderáció Ukrajnával szembeni katonai agressziója ellen, eltántorítsa az előbbit ezen agresszió folytatásától és így védje az Unió határait. Az Unió által kialakított, gyors, egységes, fokozatos és összehangolt válaszra irányuló átfogó stratégia keretében ezen intézkedések elfogadása szükségesnek tekinthető, mivel ténylegesen az Unió által elismert általános érdekű célkitűzéseket szolgálnak (lásd a fenti 160–165. pontot).
- 199 Ezenkívül a Tanáccsal és egyes beavatkozó felekkel egyetértve meg kell jegyezni, hogy az Ukrajnával szembeni katonai agresszió első napjairól való intenzív médiatudósítás kétségkívül meghatározó pillanat volt, amikor egy, a felpereshez hasonló médiaorgánum tevékenysége fokozódhatott és jelentős káros befolyást gyakorolhatott az uniós közvéleményre a manipulációra és az ellenséges befolyásolásra irányuló műveletei révén, figyelemmel a felperes által sugárzott, fent említett műsorok tartalmára, amelyek az Oroszországi Föderáció Ukrajnával szembeni katonai agressziójának igazolására és támogatására irányultak. Ebben az összefüggésben a Tanács helyesen állapíthatta meg, hogy alapvető fontosságú az Unió számára, hogy ezen agresszió kitörésének első napjaiban beavatkozzon, megtiltva többek között a felperes tartalmainak sugárzását azzal a céllal, hogy ideiglenesen felfüggeszse egy, az Ukrajnával szembeni katonai agressziót támogató propagandahordozónak az Unió területén folytatott tevékenységét.
- 200 Ebből következik, hogy a Tanács nem követett el értékelési hibát, amikor megállapította, hogy kevésbé kényszerítő jellegű intézkedések nem tették volna lehetővé a követett célkitűzések elérését.

– *Az érdekek mérlegeléséről*

- 201 A szóban forgó korlátozó intézkedések szigorúan arányos jellegét illetően a szóban forgó érdekek mérlegelése azt mutatja, hogy a tartalmak sugárzásának ideiglenes tilalma által okozott hátrányok nem aránytalanok az elérni kívánt célkitűzésekhez képest, amelyek pedig általános érdekű célkitűzéseknek felelnek meg (lásd a fenti 160–165. pontot).
- 202 A megtámadott jogi aktusok által követett célkitűzések – vagyis egyrészt az Unióban és a szomszédos országokban a civil társadalmat célzó folyamatos és összehangolt propagandatevékenységek megszüntetése, amely az Unió értékeinek, alapvető érdekeinek, biztonságának, integritásának és közrendjének védelmére irányuló célkitűzésbe illeszkedik, és másrészt Ukrajna területi integritásának, szuverenitásának és függetlenségének védelme, valamint az ezen országban fennálló válság békés rendezésének előmozdítása, amelyek a béke és a nemzetközi biztonság átfogóbb célkitűzésébe illeszkednek, összhangban az Unió külső tevékenységének az EUSZ 21. cikk (2) bekezdésének a) és c) pontjában meghatározott célkitűzéseivel – jelentőségének ugyanis nagyobb súlyt kell tulajdonítani, mint a bizonyos gazdasági szereplőket érő, akár jelentős negatív következményeknek (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2017. március 28-i Rosneft ítélet, C-72/15, EU:C:2017:236, 149. és 150. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 203 Amint arra a Tanács hivatkozik, a nemzetközi béke és biztonság fenntartására irányuló célkitűzés jelentőségét egyébiránt alátámasztja az a tény, hogy más európai intézmények és más multilaterális nemzetközi szervezetek 2022. február 24., az Ukrajnával szembeni katonai agresszió kezdete óta különböző nyilatkozatokat, határozatokat, állásfoglalásokat és intézkedéseket fogadtak el, amelyek ugyanazon célokra irányulnak, mint az Unió által elfogadottak (lásd a fenti 15., 16., 18. és 20. pontot).
- 204 Ezt a jelentőséget egyébiránt e szervezetek a megtámadott jogi aktusok elfogadását követően is megerősítették. Ez volt a helyzet többek között az Egyesült Nemzetek Közgyűlése esetében, amint az a fenti 165. pontból kitűnik, valamint a Nemzetközi Bíróság esetében. A Nemzetközi Bíróság ugyanis „A népirtás büntetése megelőzéséről és megbüntetéséről szóló egyezmény szerinti népirtásra vonatkozó állítások (Ukrajna kontra Oroszországi Föderáció)” megjelölésű ügyben 2022. március 16-án hozott végzésében úgy ítélte meg, hogy Ukrajnának egyértelmű joga van ahhoz, hogy ne képezze az ukrán területen elkövetett állítólagos népirtás megelőzése és megbüntetése érdekében az Oroszországi Föderáció által végrehajtott katonai műveletek tárgyát, és ideiglenes intézkedésként többek között úgy határozott, hogy az Oroszországi Föderáció köteles haladéktalanul felfüggeszteni a 2022. február 24-én Ukrajna területén megkezdett katonai műveleteket, valamint köteles biztosítani, hogy katonai egységei vagy az esetlegesen az irányítása alatt működő vagy támogatását élvező irreguláris fegyveres alakulatok, illetve az ellenőrzése vagy irányítása alatt álló bármely szervezet vagy személy ne tegyen a fent említett katonai műveletek előmozdítására szolgáló lépéseket.
- 205 Ami az Unió értékeinek, alapvető érdekeinek, biztonságának és integritásának védelmét illeti, az Unió számára alapvető fontosságú volt az is, hogy az Ukrajnával szembeni katonai agresszió kitörésének első napjaitól ideiglenesen felfüggeszse a felperes ezen agressziót támogató propagandatevékenységét.
- 206 Ezen okokból, tekintettel arra, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága kötelezettségekkel és felelősséggel jár együtt, amelyek egy, a felpereshez hasonló audiovizuális médiaorgánum esetében még fontosabbak (lásd a fenti 136–138. pontot), nem állítható, hogy a szóban forgó

információkezelés, amely az Oroszországi Föderáció Ukrajnával szembeni jogellenes, provokáció nélkül indított és indokolatlan katonai agressziója igazolására és támogatására irányuló propagandatevékenységeket foglal magában, olyan jellegű volt, amely igényelné a Charta 11. cikke által a sajtószabadságnak biztosított fokozott védelmet (lásd ebben az értelemben és analógia útján: EJEB, 2022. április 5., NIT S.R.L. kontra Moldovai Köztársaság, CE:ECHR:2022:0405JUD002847012, 215. §), főként, ha erre a védelemre – mint a jelen esetben – egy olyan tájékoztató szerv hivatkozik, amely lényegében az agresszor állam közvetlen vagy közvetett ellenőrzése alatt áll (lásd a fenti 172–174. pontot).

- 207 Egyébiránt rá kell mutatni arra, hogy az alapvető jogok területén, amelyek a jog azon általános elveinek szerves részét képezik, amelyek betartását az uniós bíróság biztosítja, e bíróság megállapította többek között, hogy az emberi jogok védelmére vonatkozó azon nemzetközi szerződések, amelyek kidolgozásában a tagállamok együttműködtek, vagy amelyekhez csatlakoztak, szintén iránymutatásokkal szolgálhatnak, amelyeket az uniós jog keretében figyelembe kell venni (1974. május 14-i Nold kontra Bizottság ítélet, 4/73, EU:C:1974:51, 13. pont), többek között a Charta 11. cikkének értelmezése és alkalmazása céljából.
- 208 Ebből a szempontból, amint azt a Tanács, a Belga Királyság, az Észt Köztársaság, a Francia Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Bizottság és a főképviselő a tárgyaláson jogosan hangsúlyozta, figyelembe kell venni az Egyesült Nemzetek Közgyűlése által 1966. december 16-án elfogadott Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányát (kihirdette: az 1976. évi 8. tvr.), amelynek nemcsak a tagállamok, hanem az Oroszországi Föderáció is részese, és amely az emberi jogok védelmére vonatkozó nemzetközi szerződések közé tartozik, amelyeket az uniós bíróság figyelembe vesz az uniós jog általános elveinek alkalmazásakor (lásd ebben az értelemben: 2006. június 27-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-540/03, EU:C:2006:429, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 209 Márpedig az említett okmány 20. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy „[m]inden háborús propagandát törvényben kell megtiltani”. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy azt a tényt, hogy a „háborús propaganda” tilalmát – az ugyanezen cikk (2) bekezdésében rögzített azon tilalommal szemben, amely a „nemzeti, faji vagy vallási gyűlölet bármilyen hirdetésé[re vonatkozik], amely megkülönböztetésre, ellenségeskedésre vagy erőszakra izgat” – külön bekezdés rögzíti, úgy kell értelmezni, hogy annak célja, hogy a „háborús propagandának” abszolút súlyosságot tulajdonítson.
- 210 A jelen ügyben egyrészt meg kell állapítani, hogy a felperes által folytatott propagandatevékenységre folyamatban lévő háború keretében került sor, amelyet egy államnak a nemzetközi közösség által „agresszióknak” minősített (lásd különösen a fenti 15., 165. és 204. pontot), az erőszak alkalmazásának az Egyesült Nemzetek Alapokmánya 2. cikkének (4) bekezdésében előírt tilalmát sértő aktusa váltott ki. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az Egyesült Nemzetek Közgyűlése a 381 (V) határozat által megerősített 110 (II) határozattal elítélt „minden olyan propagandát, bármely országban folytatják is, amely arra irányul vagy alkalmas arra, hogy a béke veszélyeztetését vagy megszegését váltsa ki vagy arra ösztönözzön, vagy támadó cselekményt váltson ki vagy arra ösztönözzön”. Másrészt meg kell jegyezni, hogy az említett okmány 20. cikkének (1) bekezdésében előírt – „minden” háborús propagandára hivatkozó – tilalom hatálya nem csupán a valamely jövőbeli háborúra való uszítást foglalja magában, hanem a valamely nemzetközi joggal ellentétes, folyamatban lévő háború javára szóló, folyamatosan, ismételt és összehangolt módon tett kijelentéseket is, különösen, ha e kijelentések egy, az agresszor állam közvetlen vagy közvetett ellenőrzése alatt álló médiaorgánumtól származnak.

- 211 A fenti megfontolásokból következik, hogy a felperes az Oroszországi Föderáció Ukrajnával szembeni katonai agresszióját megelőző időszakban, és főként az ezen agressziót követő napokon folytatott tevékenysége keretében „kiválasztott” információk, többek között nyilvánvalóan téves vagy félrevezető információk terjesztésére irányuló szisztematikus tevékenységet folytatott, amelyet a különböző ellentétes álláspontok bemutatása terén fennálló nyilvánvaló egyensúlyhiány jellemezett, kifejezetten az említett agresszió igazolásának és támogatásának céljából.
- 212 E körülmények között a Tanács megalapozottan tekinthette szükségesnek – a Charta 11. cikkének tiszteletben tartása mellett – a nemzetközi jognak és az Egyesült Nemzetek Alapokmányának megsértésével elkövetett katonai agresszió igazolására és támogatására irányuló kifejezési formák megelőzését.
- 213 A fenti megfontolások – a fent kifejtett körülmények összességére és különösen a jelen ügy rendkívüli összefüggéseire tekintettel – elegendőek annak megállapításához, hogy a felperes véleménynyilvánítási szabadságával kapcsolatos azon korlátozások, amelyeket a szóban forgó korlátozó intézkedések tartalmazhatnak, a kitűzött célokhoz képest arányosak, mivel azok elérésére alkalmasak, és ahhoz szükségesek.
- 214 Ami azt az érvet illeti, amelyet a felperes járulékos jelleggel a Charta 11. cikke értelmében vett, passzív szempontból figyelembe vett véleménynyilvánítási és tájékoztató szabadságra, vagyis a nyilvánosság tájékoztatáshoz való jogára alapít, a felperesnek az erre való hivatkozáshoz fűződő érdekével kapcsolatos bármely kérdéstől függetlenül elegendő megállapítani, hogy ha a támadó cselekmény támogatásával járó műsorszámok sugárzásához való jogba történő beavatkozás igazolt és arányos (lásd a fenti 149–191. pontot), még inkább ez a helyzet a nyilvánosságnak az ilyen műsorszámok megtekintéséhez való jogának korlátozását illetően.
- 215 A fenti megfontolások összességére tekintettel a második jogalapot el kell utasítani.

A harmadik, a vállalkozás szabadságának megsértésére alapított jogalapról

- 216 A felperes szerint a megtámadott jogi aktusok sértik a vállalkozásnak a Charta 16. cikkében védett szabadságát. A média szabadságának bármilyen korlátozása ugyanis automatikusan érinti ezt a szabadságot. Állítása szerint ez különösen igaz a jelen ügyben, mivel a szóban forgó korlátozó intézkedések által előírt általános és abszolút sugárzási tilalom lényegében megakadályozza a felperes újságíróit és alkalmazottait abban, hogy tevékenységüket folytassák, ami azzal a konkrét kockázattal jár, hogy a felperes rövid időn belül felszámolás alá kerülhet.
- 217 A Tanács, amelyet a Belga Királyság, az Észt Köztársaság, a Francia Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Bizottság és a főképviselő támogat, vitatja a felperes érveit.
- 218 A Charta 16. cikke szerint „[a] vállalkozás szabadságát, az uniós joggal és a nemzeti jogszabályokkal és gyakorlattal összhangban, el kell ismerni”.
- 219 A jelen ügyben semmi kétség nem fér ahhoz, hogy a megtámadott jogi aktusokban foglalt korlátozó intézkedések a felperes vállalkozási szabadsághoz való jogának a gyakorlását érintő korlátozásokkal járnak.

- 220 Mindazonáltal e szabadság, más alapvető jogokhoz hasonlóan, nem minősül abszolút előjognak, a gyakorlása pedig az Unió által követett általános érdekű célokkal igazolt korlátozásoknak vethető alá, azzal a feltétellel, hogy az ilyen korlátozások ténylegesen az Unió által elérni kívánt általános érdekű céloknak felelnek meg, és a kitűzött cél vonatkozásában nem jelentenek olyan aránytalan és elviselhetetlen beavatkozást, amely épp az ily módon biztosított jogok lényegét sértené (lásd: 2017. március 28-i Rosneft ítélet, C-72/15, EU:C:2017:236, 148. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 221 Mindemellett a korlátozó intézkedések fogalmilag olyan következményekkel járnak, amelyek érintik többek között a szakmai tevékenységek szabad gyakorlását, ezáltal kárt okozva azon feleknek, akiknek semmilyen felelősségük nincs a szankciók meghozatalához vezető helyzetet illetően. A célzott korlátozó intézkedések még inkább ilyen hatással járnak azon szervezetek vonatkozásában, amelyekre irányulnak (lásd ebben az értelemben: 2017. március 28-i Rosneft ítélet, C-72/15, EU:C:2017:236, 149. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 222 Amint az a fenti 145. pontban felidézésére került, ahhoz, hogy a vállalkozás szabadságának megsértése megfeleljen az uniós jognak, a következő feltételeknek kell teljesülniük: azt törvénynek kell előírnia, annak tiszteletben kell tartania az említett szabadság lényeges tartalmát, valamint az Unió által ilyenként elismert általános érdekű célkitűzésre kell irányulnia, és az nem lehet aránytalan (lásd ebben az értelemben: 2018. szeptember 13-i VTB Bank kontra Tanács ítélet, T-734/14, nem tették közzé, EU:T:2018:542, 140. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 223 Márpedig meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben ezek a feltételek teljesülnek.
- 224 Először is, a szóban forgó korlátozó intézkedéseket „törvény” írja elő, mivel azok olyan jogi aktusokban szerepelnek, amelyek többek között általános hatályúak, az uniós jogban egyértelmű joggalappal, valamint megfelelő előreláthatósággal rendelkeznek (lásd a fenti 149. pontot).
- 225 Másodszor, mivel az említett intézkedések ideiglenesek és visszafordíthatóak, meg kell állapítani, hogy azok nem sértik a vállalkozás szabadságának lényeges tartalmát (lásd a fenti 154. és 155. pontot), annál is inkább, mivel a felperes nem szolgáltat semmilyen, e következtetés megkérdőjelezésére alkalmas bizonyítékkal.
- 226 Harmadszor, amint az a fenti 202. pontban már megállapítást nyert, a megtámadott jogi aktusok által elérni kívánt – különösen egyrészt az Unió értékeinek, alapvető érdekeinek, biztonságának és közrendjének védelmére, és másrészt a béke megőrzésére és a nemzetközi biztonság erősítésére irányuló – célkitűzések fontossága, amely célkitűzések – amint az a fenti 160–166. pontban hivatkozott bizonyítékokból kitűnik – az Unió által korlátozó intézkedések sorozatának gyors elfogadása révén kialakított azon átfogó stratégia által követett célkitűzések közé tartoznak, amelynek végső célja – az Unió külső tevékenységének az EUSZ 21. cikkben rögzített célkitűzéseinek megfelelően – az Oroszországi Föderációra annak érdekében történő lehető legnagyobb nyomásgyakorlás, hogy az véget vessen az Ukrajnával szembeni, a nemzetközi jog és az Egyesült Nemzetek Alapokmányának megsértésével elkövetett katonai agresszióknak, igazolhatja a bizonyos gazdasági szereplőket érő, akár jelentős negatív következményeket.
- 227 Negyedszer, a szóban forgó korlátozó intézkedések megfelelő, szükséges és arányos jellegét illetően utalni kell a fenti 193–213. pontra.

- 228 A jelen ügyben igaz, hogy a felperes a szóban forgó korlátozó intézkedések végrehajtása óta ideiglenesen akadályoztatva van abban, hogy az Unióban folytatott vagy az Unióba irányuló műsorszolgáltatási tevékenységét gyakorolja. Az ilyen átmeneti jellegű tilalom azonban az említett intézkedésekkel elérni kívánt általános érdekű célkitűzések által teljes mértékben igazoltnak tűnik (lásd a fenti 161–166. pont). E tekintetben a felperes azt állítja, hogy a megtámadott jogi aktusok veszélyeztetik valamennyi munkavállalója munkahelyének fennmaradását, különösen a műsorszolgáltatási tevékenységhez kapcsolódó munkahelyekét, valamint pénzügyi életképességét, ami ahhoz vezethet, hogy rövid időn belül felszámolás alá kerül. Mindazonáltal nem terjeszt elő olyan bizonyítékokat, amelyekből a pénzügyi életképességét érintő e közvetlen veszély fennállására lehetne következtetni, tekintettel egyrészt arra, hogy a megtámadott jogi aktusok nem akadályozzák abban, hogy továbbra is gyakoroljon bizonyos tevékenységeket (lásd a fenti 156. és 157. pontot), és másrészt arra, hogy a felperes, egy, teljes mértékben az orosz állam költségvetéséből finanszírozott egyesület tulajdonában áll (lásd a fenti 172. pontot).
- 229 Így a Tanács helyesen állapította meg, hogy a felperesnek az Unióban folytatott és az Unióba irányuló műsorszolgáltatásának az ideiglenes, 2022. július 31-ig történő megtiltása alkalmas arra, hogy hatékonyan hozzájáruljon a megtámadott jogi aktusok fenti 226. pontban felidézett célkitűzéseéhez.
- 230 Meg kell állapítani, hogy a szóban forgó korlátozó intézkedések nem sértették aránytalanul a felperes vállalkozási szabadságát, valamint, hogy a felperes érvelését e tekintetben el kell utasítani mint megalapozatlant.
- 231 A fenti megfontolásokra figyelemmel a harmadik jogalapot el kell utasítani.

A negyedik, az állampolgárság alapján történő hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértésére alapított jogalapról

- 232 A felperes szerint a megtámadott jogi aktusok sértik a hátrányos megkülönböztetés tilalmának a Charta 21. cikkében elismert elvét, mivel csak a finanszírozásainak eredetén, és közelebbről a közte és az Oroszországi Föderáció között fennálló kapcsolaton alapulnak, nem pedig a felperes egyéni magatartásán. Márpedig valamely médiaorgánumnak kizárólag az – állami vagy magánjogi – részvényesei állampolgársága alapján történő betiltása ellentétes a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvével.
- 233 A Tanács, amelyet a Belga Királyság, az Észti Köztársaság, a Francia Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Bizottság és a főképviselő támogat, vitatja a felperes érveit.
- 234 A Charta 21. cikkének (1) bekezdése értelmében tilos „minden megkülönböztetés, így különösen a nem, faj, szín, etnikai vagy társadalmi származás, genetikai tulajdonság, nyelv, vallás vagy meggyőződés, politikai vagy más vélemény, nemzeti kisebbséghez tartozás, vagyoni helyzet, születés, fogyatékoság, kor vagy szexuális irányultság alapján történő megkülönböztetés”. Ugyanezen cikk (2) bekezdése szerint a Szerződések alkalmazási körében és az azokban foglalt különös rendelkezések sérelme nélkül szintén tilos az állampolgárság alapján történő minden hátrányos megkülönböztetés.

- 235 Az állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalma tekintetében emlékeztetni kell arra, hogy az EUSZ 6. cikk (1) bekezdésének harmadik albekezdése és a Charta 52. cikkének (7) bekezdése értelmében az arra vonatkozó magyarázatokat annak értelmezéséhez figyelembe kell venni.
- 236 Az említett magyarázatok szerint a Charta 21. cikkének (2) bekezdése „megfelel az [EUMSZ] 18. cikke első bekezdésének, és e cikkel összhangban alkalmazandó”. Ezenfelül a Charta 52. cikkének (2) bekezdése szerint a Charta által elismert, a Szerződések egyes rendelkezéseiben szabályozott jogok csak az ott meghatározott feltételek és korlátozások mellett gyakorolhatók. Következésképpen a Charta 21. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy annak terjedelme megegyezik az EUMSZ 18. cikk első bekezdésével (lásd: 2019. április 30-i Wattiau kontra Parlament ítélet, T-737/17, EU:T:2019:273, 63. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 237 Az EUMSZ 18. cikk első bekezdése előírja, hogy „[a] Szerződések alkalmazási körében és az azokban foglalt különös rendelkezések sérelme nélkül, tilos az állampolgárság alapján történő bármely megkülönböztetés”. E rendelkezés e Szerződésnek „A megkülönböztetés tilalma és az uniós polgárság” című második részében szerepel. E rendelkezés az uniós jog hatálya alá tartozó, olyan helyzetekre vonatkozik, amelyekben valamely tagállam állampolgárával szemben önmagában az állampolgársága miatt hátrányosan megkülönböztető bánásmódot alkalmaznak egy másik tagállam állampolgárához képest (lásd: 2017. november 20-i Petrov és társai kontra Parlament ítélet, T-452/15, EU:T:2017:822, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 238 Tekintettel a felperes által hivatkozott, állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetésre, vagyis arra, hogy lényegében a szóban forgó korlátozó intézkedések az orosz részvényesei miatt hátrányosan megkülönböztették, tehát emiatt kedvezőtlenebb bánásmódban részesült, mint az egyéb francia audiovizuális médiaorgánumok, amelyek nem állnak valamely harmadik országbeli szervezet általi, ugyanilyen típusú ellenőrzés alatt, meg kell állapítani, hogy még ha valamely jogi személy eredményesen hivatkozhatna is a Charta 21. cikkének (2) bekezdésére, meg kell állapítani, hogy az ilyen jellegű eltérő bánásmód nem tartozik az említett rendelkezés hatálya alá, amint az a fenti 237. pontban megállapításra került.
- 239 Mindenesetre a Tanáccsal egyetértve rá kell mutatni arra, hogy a felperes az Oroszországi Föderáció Ukrajnával szembeni katonai agressziója javára szóló propagandatevékenység keretében játszott szerepére vonatkozó konkrét bizonyítékok értékelését követően került a szóban forgó korlátozó intézkedések hatálya alá. Azok az indokok ugyanis, amelyeket a Tanács a megtámadott jogi aktusok elfogadásakor alapul vett, a felperesnek az Oroszországi Föderáció vezetésének állandó közvetlen vagy közvetett ellenőrzése alatt álló stratégiai információs és propagandafegyverként betöltött szerepén alapulnak. Kétségtelen, hogy az a tény, hogy alaptökéje egy Oroszországban letelepedett, teljes egészében az orosz állami költségvetésből finanszírozott egyesület tulajdonában áll, nem volt másodlagos tényező a propagandatevékenysége értékelése során. A megtámadott jogi aktusokból azonban kitűnik, hogy a felperessel szembeni, más audiovizuális médiaorgánumokhoz képest eltérő bánásmód két kritériumon alapul, amelyek közül az egyik a felperesnek az Oroszországi Föderáció kormánya általi ellenőrzésére, a másik pedig az Ukrajnával szembeni katonai agresszió javára folytatott propagandatevékenységére vonatkozik. Ennélfogva a felperes állításával ellentétben nem a felperes tőkeszerkezete vagy finanszírozásának eredete volt az egyetlen indok, amely a Tanácsot a megtámadott jogi aktusok elfogadására készítette.

- 240 Végeredményben a felperes nem azonosítja olyan személyek másik kategóriáját, akik kedvezőbb bánásmódban részesültek volna, noha az övével összehasonlítható helyzetben voltak, vagyis az Oroszországi Föderáció vezetésének közvetlen vagy közvetett irányítása alatt álltak.
- 241 A felperes tehát nem ismertette, hogy miért érte a Charta 21. cikke által tiltott hátrányos megkülönböztetés.
- 242 A fentiekre tekintettel a negyedik jogalapot, következésképpen pedig a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

- 243 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, a Tanács kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségeinek viselésén kívül a Tanács költségeinek viselésére, ideértve az ideiglenes intézkedés iránti eljárással összefüggésben felmerült költségeket is.
- 244 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok és az intézmények maguk viselik költségeiket. Következésképpen a Belga Királyság, az Észk Köztársaság, a Francia Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Lengyel Köztársaság és a Bizottság maguk viselik saját költségeiket.
- 245 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (3) bekezdése alapján a Törvényszék elrendelheti, hogy az ezen cikk (1) és a (2) bekezdésében nem említett beavatkozó felek maguk viseljék saját költségeiket. A jelen ügyben úgy kell határozni, hogy a főképviselő maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (nagytanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.
- 2) Az RT France maga viseli saját költségeit, valamint az Európai Unió Tanácsa részéről felmerült költségeket, ideértve az ideiglenes intézkedés iránti eljárás költségeit is.
- 3) A Belga Királyság, az Észk Köztársaság, a Francia Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, az Európai Bizottság és az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője maga viseli saját költségeit.

Papasavvas	Kanninen	Tomljenović
Gervasoni	Spielmann	Frimodt Nielsen
Schwarcz	Buttigieg	Öberg
Mastroianni	Brkan	Gâlea
Dimitrakopoulos	Kukovec	Kingston

Kihirdetve Luxembourgban, a 2022. július 27-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei	2
Az eljárás és a felek kérelmei	7
A jogkérdésről	9
A Tanácsnak a megtámadott jogi aktusok elfogadására vonatkozó hatásköréről	9
Az első, a védelemhez való jog megsértésére alapított jogalapról	12
A második, lényegében a felperes meghallgatáshoz való jogának megsértésére alapított részről	14
A megtámadott jogi aktusok indokolásának a felperes tekintetében fennálló elégtelenségére alapított első részről	19
A második, a véleménynyilvánítás és a tájékozódás szabadságának megsértésére alapított jogalapról	21
A véleménynyilvánítás szabadságára vonatkozó, az ítélkezési gyakorlatban kidolgozott elvekről	24
A véleménynyilvánítás szabadsága korlátozásának fennállásáról	26
Azon feltételről, amely szerint a véleménynyilvánítás szabadsága bármely korlátozásának törvény által előírtnak kell lennie	27
A véleménynyilvánítás szabadsága lényeges tartalmának tiszteletben tartásáról	28
Az Unió által önmagában elismert általános érdekű célkitűzés követéséről	29
A szóban forgó korlátozó intézkedések arányos jellegéről	30
– A Tanács által előterjesztett bizonyítékok releváns és elegendő jellegéről	31
– A korlátozások alkalmas jellegéről	37
– A korlátozások szükségességéről	38
– Az érdekek mérlegeléséről	39
A harmadik, a vállalkozás szabadságának megsértésére alapított jogalapról	41
A negyedik, az állampolgárság alapján történő hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértésére alapított jogalapról	43
A költségekről	45